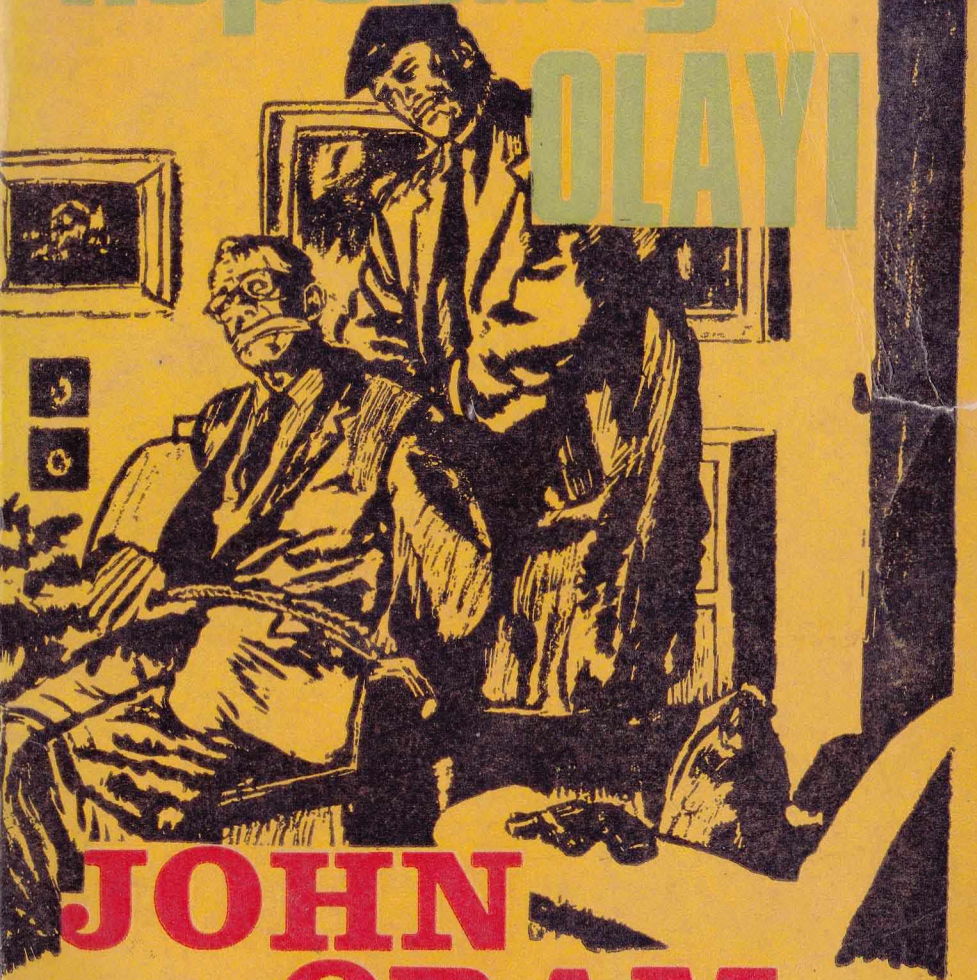

kopenhag

OLAYI

JOHN ORAM

Detektif Romanları : 25

JOHN
ORAM

KOPENHAG OLAYI

Çeviren:
Bülke Atasoy

BAŞAK YAYINEVİ,
Babıâli Cad. Gürhan Ap. No. 50 Kat 4 — İstanbul

BAŞAK YAYINEVİ

DEDEKTİF ROMANLARI SERİSİ :

1. **DIŞI AVCILARI** Mickey SPİLLANE
2. **DEHŞET PASAPORTU** James LEASOR
3. **İKİNCİ DARBE** Mickey SPİLLANE
4. **KİYASIYA** Mickey SPİLLANE
5. **VUR EMRİ** James MUNRO
6. **AKREP TUZAĞI** Victor CANNİNG
7. **CASUS POSTU** Adam HALL
8. **DARBE DARBEYE** Mickey SPİLLANE
9. **KADIN AVCILARI** Mickey SPİLLANE
10. **KİRALIK AJAN** Gavin LYALL
11. **ÖLÜMLE OYUN** Matt HELM
12. **SON ÇIĞLIK** Edward RONNS
13. **KAÇAKÇILAR** Adams CLEVE
14. **CANİLER UYUMAZ** Mickey SPİLLANE (2. cı Baskı)
15. **CEHENNEME 3 BİLET** Joseph MİLTON
16. **KAN DALGASI** Dashiel HAMMETT
17. **SİNGAPUR CASUSU** Jean BRUCE
18. **ÖLÜLER ve MAHKÜMLAR** W. Howard BAKER
19. **BELALILAR ŞEHİRİ** Raymond CHANDLER
20. **CİNAYETTEN CİNAYETE** Day KEENE
21. **HİLELİ TUZAK** Poll THOMAS
22. **SOYUNAN CASUS** Jean BRUCE
23. **CİNAYET ÇETESİ** Gerard DEVILLIERS
24. **ECEL GÖLGESİ** Edward AARONS

**Başak Yayınevi
Seksoloji
Şaheserleri ile
Türk kitapçılığında
İnkılâp yarattı.**

BAŞAK YAYINEVİ

SEKSOLOJİ ŞAHESERLERİ SERİSİ :

1. **KOKULU BAHÇE** Şeyh NEFZAVÎ
Müslüman âleminin en ünlü seksoloji kitabı (Bitti)
2. **A'DAN Z'YE KADIN** Jean Jerome - ROMANET
Kadınları fethetmek için yazılmış en modern rehber.
3. **KAMA SUTRA VATSYAYANA**
Gelmiş geçmiş çağların en büyük erotoji kitabı.
4. **ERKEKSİZ KADINLAR** Marise QUERLİN
Erkeklere sırt çevirip yalnız dişilerle yaşayan sevi-
cilerin içyüzü.
5. **GELİN YATAĞI** Joseph BRADDOCK
Dünyanın beş kıtasında zifaf gecesi ve evlilik âdet-
leri. (Not : 18 yaşından küçükler okuyamaz)
6. **ERKEKLER UYANIN** Saul MALOFF
Kadınlara karşı erkeklere güç vermek için hazır-
lanmış bir rehber. (Birinci Kitap)
7. **ERKEKLER UYANIN** Saul MALOFF
Çağımızın en modern rehberi. (İkinci Kitap)
8. **SEKS MUTFAĞI**
İnsanın cinsî hayatına güç katan, cinsî iktidarı art-
tıran yiyecekler ve yemekler.
9. **NİÇİN EVLİ ERKEKLER**
Amerikan seks hayatının içyüzünü açıklayan bir
kitap.
10. **Eşi ve benzeri görülmemiş harika bir kitap. (Bek-
leyiniz)**

Ö N S Ö Z

New York'da Birleşmiş Milletler Binasının bir kaç blok ötesinde sırayla apartmanlar vardır. Güney ucunda üç katlı beyaz taş duvarlı bina, diğer kahverengi duvarlı taş binalardan daha yenicedir.

Kuzey ucunda ise çok iş gören bir garaj vardır. Kahverengi taş binalar az gelirli olan ailelere aittir. Bu aileler binanın alt katında ufak tefek yaptıkları ticaretle geçinip üst kattada otururlar.

Del Floria'nın terzi dükkânı da böyle eski kahve rengi bir taş binadır. Ve apartman sırasının ortalarında. Beyaz binanın ise ilk iki katında lokanta vardır. Buraya «Maskeli Club» derler. İyi cins yemeği vardır ve maske takmış kızlar servis yaparlar. Bu kızlar maskelidir ama vucutlarının diğer kısımlarında pek fazla bir şey yoktur. Klübe girerken müşteriler de maske takarlar.

Üçüncü katta bir takım bürolar vardır. Ve girişte büyük bir levhada oyulmuş harflerle U.N.C.L.E. yazısı okunur. Bu bürolarda her zaman sokakta gördüğümüz cinsten adamlar mektup verirler, ziyaretçilerle buluşup iş hakkında görüşürler. Burası umumiyetle özel hayır işlerine yönelmiş bir teşkilât veya bir şirket intibasını verir.

Bütün bu binalar U.N.C.L.E.'a aittir. Bütün burada çalışanlar —garajda, klüpte— U.N.C.L.E.'ın işçileridir. Maskeli Klübün bütün müşterileri de U.N.C.L.E.'ın üyesidir. Hatta kahverengi evlerin hırpani kiracıları da —Del Floria'da dahil— bu teşkilâtın üyesidir.

Dış taraftaki eski kahverengi binadan sonra sıranı:

ortasında üç katlı modern yapılı bir bina vardır. Karışık koridorlar ve içinde her ırk, renk ve milliyetten dinamik insanların çalıştığı odalar vardır. Bunların işlerini görmek ve haberleşmeyi sağlamak için karışık makinalar vardır.

Bu binada merdiven olmayıp katlar arasında sadece asansörler çalışır. Bodrumda Fast River'a açılan bir kanal ve burada işleyen —en büyüğü on sekiz metre boyunda— zırhlı motorlar bulunur. Eğer çatı katına çıkabilirseniz orada bir takım karışık aletler, kısa dalga telsizler, mükemmel elektronik alıcı ve vericiler görürsünüz.

Burası U.N.C.L.E.'in 'Kanun ve kuvvet kullanma yoluyla sulhu muhafaza teşkilâtının) kalbi, beyni vücududur. Çalışanların milliyetleri çeşitlidir. Devletlerin sınırlarını aşan bir çalışma alanı vardır. Meşgul olduğu problemler çok büyük ve çoğu zaman beynelmileldir.

Bazı küçük devletlerin Birleşmiş Milletleri yardımı çağırması gibi U.N.C.E.L.E.'da yardıma çağırılır. Büyük halk kütlelerini ilgilendiren, devletler arası krizler doğuracak işlerin halli U.N.C.L.E.'in ihtisasıdır. Bu müttefiklerin arasını bozmak için bir teşkilâtın «yanlışlıkla» füze ateşlemesi olabileceği gibi bir araştırma merkezinden bir basil bütünün «kaybı» da olabilir. Bir devletin malîgücüne tesir edecek teşebbüsler olması da mümkündür.

Mesele ne olursa olsun, Kahverengi binanın üçüncü katındaki ofisinden kır saçlı bir adam, emrindeki adam veya kadınlardan birini veya bir kaçını işi halletmeye gönderir. Çözülmesi imkânsız veya çok tehlikeli bir iş de olsa birisi mutlaka gönderilir. Eğer bir ajan kaybolursa kır saçlı adam sadece onun yerine kimi göndereceğini düşünür.

Ve çoğu zaman iş Napoleon Solo'ya, baş kuvvet ajansına düşer.

BİRİNCİ BÖLÜM

Noel'e yakın SAS Couvair, Corovado 990 — dünyanın en hızlı uçağı — ipek gibi parlak haliyle kendini mevsimin sihrine kaptırmış gibiydi.

Neşeli Danimarkalı sürgünler kolları paketlerle dolu olarak Londra'dan memleketlerine Noel ziyafeti için gidiyordu. Dışardaki soğuk havadan sonra uçağın içi sıcak, hostesin gülüşleri daha samimi geliyordu.

Hiç kimse pilot kulübesinde Santa'nın kendisinin çıp yaz yolculuğı selâmlamasına şaşmıyacakmış gibiydi.

Eğer ilk içkinizi içtikten sonra hala yanınızdakiyle samimi ilişkiler kuramadınızsa daha da şaşırmanız mümkündür. Zira Danimarkalılar umumiyetle arkadaş canlısın manıayı kıracak bir şey lazımdır.

Mike Stanning de kızın kendisi gibi arkadaş arayan birisi olmasını ümit ediyordu. Onu ilk defa hava alanında bekleme salonunda görmüştü. Pahalı elbiseler içinde ince güzel bir görünüşü vardı. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları oval yüzünü parlak bir miğfer gibi sarıyordu. Hiç dokunulmamış bir içki bardağını biçimli uzun parmaklarıyla çevirip duruyordu. Anons üzerine ayağa kalkınca Mike boyunun 1.70 den uzun olmadığını farkettti. Fakat bir balerin gibi ince ve narindi.

Uçakta yerlerine oturup kemerlerini çözünce Mike O'na sigara ikram etti. Başını salladı. İyice söktüremediğı Danimarka lisanını denedi.

— «Maalesef anlıyamıyorum» dedi. Sesi ince ve tatlıydı.

— Üzülmeyin, benim konuşmamı Danimarkalılar bile anlamaz. Fakat ben yinede konuşmaya çalışıyorum. Kopenhag'a ilk defa mı gidiyorsunuz?

— Evet.

— Bir arkadaş ziyareti?

— Pek öyle sayılmaz.

— İş mi? Mike tekrar denedi «Ben mühendisim, ihraç edilen malları tanıtan bir mühendis, bilirsiniz bu işleri.»

— Evet, dedi yavaşça «Benim de iş üzerinde olduğumu söyleyebilirsiniz.» Kahve rengi gözlerinde ciddi bir tavır vardı. Ses tonu Mike'ın başka soru sormasını önledi. Bir mecmua aldı ve okumaya başladı.

Mike hostesi çağırdı ve büyük bir scotch viski söyledi. Kız içmeyi reddetti. Mike'da yolculuğun geri kalan kısmında roman okumaktan başka çare bulamadı.

Mike daima bir yere varışta alanın halini seyretmekten boşlanırdı. Parmaklıklar arkasındaki karşılayıcıların el sallamaları, karşılıklı bağırışmalar, sevinç göz yaşları, öpücük göndermeler, tekrar birleşenlerin şen kahkahaları velhasıl herşey Mike'ı neşelendirirdi.

Kızı karşılayan kimsenin olmaması dikkatini çekti. Hava alanlarında uçak şirketlerinin sattıkları ufak çantalarından birini almış olan kız kalabalığın arasına karıştı ve şehre giden otobüste de yoktu. Etrafını seyre dalan Mike O'nu unuttu. Otobüsten indi Kopenhagın en büyük caddesi Vesterbrogade'e eve gelmenin verdiği sevinçle baktı. Köşedeki modern otele yöneldi. Burada yemek çok nefisti, hatta Kopenhaglılar bile buraya yemek yemeğe ve istirahatete gelirlerdi.

— «Noelde bizimle beraber mi olacaksınız?» diye resepsiyondaki memur sordu.

— Hayır, maalesef sadece birkaç gün kalacağım. Bir

gün bütün tatilimi burada geçiririm ama bu seferki iş ziyareti.

— Yazık, mevsim geçince burada yapacak pek bir şey kalmıyor, diye gülümsedi memur.

— Ararsan daima yanında hareket bulursun, diyerek Mike hayat görüşünü belirtti.

Stroget'te yürürken Mike kızı tekrar gördü. Stroget'i Kopenghan haritasında bulamazsınız. O bir değil, Kongens'ten uzanan beş caddedir. — Ostargede, Amager-torv, Vimmelskalet, Nygade ve Frederiskberggade — Şehir meydanında yirmi metrelik bir çam ağacı hazırlanmıştı noel için.

Piccadilly'nın, Bond Street'in, Fifth Aveune'nun birleşmesini düşünün... Strogette öyledir. O cadde boyunca herşeyi alabilirsiniz, kürkler, porselenler, altın, gümüş, mobilya, antikalar veya bir kaç krona basit bir oyuncak. Ve aralık ayında çam ağacı satanlar, oyuncak satanlar caddeye dökülerek bambaşka bir hava yaratırlar.

Stroget'te trafik problemi yoktur. Uzun zamandır bütün tekerlekli araçlara kapalıdır. Yalnız çocuk arabaları geçebilir bu caddeden. Hayatınızı tehlikeye atmadan rahatlıkla karşıdan karşıya geçebilirsiniz.

Kız da bu caddenin havasına kapılmış her satıcının önünde durarak dolaşıyordu.

— İyi akşamlar, diyerek Mike selâmladı. «Gezmeğe mi çıktınız yoksa birşeyler mi alacaksınız?»

Mike'a bakarak gülümsedi «Sadece geziyorum» diye itiraf etti.

— «Canım çok sıkılıyor bana bir yerde kahve ısmarlar mısınız?»

— Daha iyisini yaparım dedi Mike. Hiç Yule punçu içtiniz mi?

— Hayır.

— Bildiğim bir bar var yakında en iyisini yapar oraya gidelim. Fakat farkında iseniz hâlâ adınız bilmiyorum diyerek, Mike sırttı.

— Affedersiniz Norah Bland.

— Çok güzel bende Mike Stanning. Şarkıdaki sözleri bilir misiniz? «Seni tanımak ne güzel» dir, diyerek Mike bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Sonraki bir kaç saat Mike'ın hatırlamadan edemeyeceği saatlerdi. Bir Japon lokantasında yemek yediler, sonra kahve içerken Norah aniden,

— Beni Linden Tree denilen yere götürür müsün?

Mike şaşkınlıkla baktı «Linden mi? Zannedersen Kopenhagı bilmediğini söylemiştin»

— Bilmiyorum.

— Öyleyse nasıl oluyorda Linden'i biliyorsun. Turist çeken cinsten bir yer değildir.»

— Nasıl bildiğim önemli değil, oraya gitmek istiyorum hemde şimdi.

— Tatlım, diye iç çekti, Hayatın bazı kaidelerini öğrenmenin zamanı geldi. Linden Nyhav'nin göbeğinde berbat bir yerdir. Ne Nyhavn da Kopenhag'ın en berbat yeridir. Denizciler yatağıdır ve gecenin bu saatinde —vakti bilmiyorsan söyleyeyim, vakit gece yarısını geçiyor— tekin değildir. Hele iyi yetişmiş bir kız için günün her saat'nda kapalı bir yerdir. Onun için unut bu yeri. Haydi Vinogarden'e gidelim.

— Hayır ben söyleditim yere gitmek istiyorum. Lütfen ike, lütfen şimdi gidelim. (Garsona işaret ettiler.)

— Mike razıysan gidelim. Fakat çantayı kaparlarsa beni suçlama. (Derin bir nefes alıp ilâve etti.)

— Veya benim kafamı kırıp seni yalnız dönmeye mecbur ederlerse...

Nyhavn barının üzerindeki parlak neonlar siyah suya kan gibi aksetmişti. Bir grup İsveçli yalpalayarak karşıya geçip orada bağırarak münakaşaya başladılar. Uzaktan uzağa sarhoş bir kadının isterik çığlıkları geliyordu. Mike taksinin parasını verirken birden esen serin bir rüzgâr Norah'yı iliklerine kadar titretti. Ceketine daha sıkı sarındı.

— Buraya girmek istediğinden emin misin? diye son bir defa daha sordu Mike.

— Evet.

— Peki, yaklaş bana yanlış bir fikre kapılmasınlar.

Çift kanatlı kapıyı açtı ve halısız çıplak merdivenlerden inmeye başladılar. Altta ufak bir masanın başında oturan adam iki bilet kesti. «Dört kron.»

— Bırak Mike bu seferben ödeyeyim.

Norah daha evvel davranmak isterken çantası parmaklarından kaydı, ruj, allık ve düzinelerce kadın süs eşyası yere saçıldı.

— Yule puncunun keskin olduğunu söylemiştim, diyerek Mike diz çöktü ve yerdekileri toplamaya başladı.

Masalarına giderken şişman adam:

— Bayan bir şey unuttunuz. diyerek ufak yassı bir paket verdi.

— (Norah) Oh, teşekkür ederim, herşeyi topladığımızı zannetmiştim. Çok nazıksınız dedi.

Barın içi her zamankine nazaran tenhaydı. Dört denizci amerikan bara tünemişler içkilerini yudumluyorlardı. Bir kaç çift dans ediyordu. En uçta talebeye benzeyen iki genç acemice aşk yapmıya çalışıyordu.

Mike bir masa seçti. Garson gelip masadaki ufak mumu yaktı. Mike iki konyak ısmarladı. Norah etrafına bakınıp:

— Burasının kaba bir yer olduğunu söylemiştin ama bana zararsız bir yer gibi görünüyor dedi.

— Yeni başlıyor. Nyhavn için vakit daha erken.

Salona yalnız bir kız girdi. Siyah dik yakalı kazak ve siyah dar bir pantolon giymişti. Uzun ve narindi. Donuk yüzüyle gıdasız kalmışa benziyordu. Saçları kızıl renkteydi. Onların masasına doğru yürüyüp başlarına dikildi.

— Oturabilir miyim?

— Tabi içki ister misin? diye Mike sordu.

— Hayır teşekkür ederim. Kendi içkimi kendim ısmarlarım.

İçi dağınık bir çantayı karıştırıp üç kron buldu. Garson söylemesini beklemeden ona içkisini getirdi. Ustaca Danimarka usulüyle içkiyi bardağa diklemesine boşalttı. Bardağı kaldırıp onlara kısık gözlerle baktıktan sonra «skaal» diyerek içti.

Birkaç dakika sonra kalkıp barda oturan denizcilerin yanına gitti.

— Dans eder misin? diye Mike sordu.

— (Norah başını sallayarak) Hayır! Haklıymışsın burası beni sıktı, Yoruldum beni evime götürür müsün?

— Tabii. Yalnız bir mesele var. Nerede oturduğunuzu bilmiyorum.

— Marievej'de bir apartmanda, ki bir arkadaşın yanında. Mike bir şey söylemedi. Norah gülümsedi, «Senin bu huyunt beğeniyorum Mike sual soran tipten değilsin, dedi. Takside birdenbire Mike'ın kolları arasındaydı. Mike elleriyle kızı sararak vücudunun nefis olduğunu anladı. İncecik beli vardı. Norah çılgınca öpüyordu Mike'ı. «Çok az vaktimiz var» diye fısıldadı. Mike ensesinde bir ıslaklık hissettiği an kızın ağladığını anlamıştı. Durumu düzeltmek için kararsızlıkla,

— Önümüzde daha bir kaç gün var, kendini harap edecek bir şey yok şimdi.

— Anlamıyorsun... Nasıl anlayabilirsin diyerek geri çekildi.

— Anlamaya başlıyorum. Başın dertte galiba. Öyle mi? Nedir? Kanun mu?

— Hayır. Bir an düşündükten sonra,

— Mike sana inanmaya başladım. Lütfen bunu Londra'ya dönünceye kadar muhafaza et. Orada seninle teması geçip büronda seni bulup alırım. Dedikten sonra çantasını açıp şişman garsonun verdiği ufak paketi çıkardı. Loş sokak ışığında Mike bunun beyaz kâğıda sarıldığını ve uçlarının mumla mühürlenmiş olduğunu farkedebildi.

— Nedir bu? Kurbağa kalbimi?

— Hayır, dinamit derken sesi titriyordu.

— Beni havaya uçurmadığı müddetçe onu saklıyacağım, diyerek paketi cebine attı. Ve kollarını tekrar Norah'a doladı.

Eve geldiklerinde ikiside takside yaşadıkları zevkli anın tesiri altındaydı. Mike kapıyı kapar kapamaz Norah'a sarıldı. Deli gibi yüzünü boynunu öpüyordu. Dudakları birleşti. Uzun müddet öyle akıldılar. Sonra Mike kızı kucaklayıp yatak odasına götürdü.

— Keşke seninle bugün evlenmiş olsaidik bu ilk gecemiz olurdu dedi.

— Ne farkeder mutlaka evli mi olmak lazım? diye fısıldadı Norah. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyor burun delikleri açılıp kapanıyordu.

Mike yatağa bıraktı kızı. Etekleri sıyrılmış fildişi bacakları bütün güzelliği ile meydandaydı. Göz göze geldiler.

— Ne bekliyorsun? dedi Norah

— Sadece güzelliğini seyrediyorum.

— Gel yakından seyret, diyerek kendine çekti. Dudakları birleşti. Norah'ın dili Mike'ın ağzının içinde oynarken, Mike'ın ellerini tutmuş arzu ile yanan vücudunda gezdiriyordu. Nefes nefese kalmıştı, bir an dudaklarını ayırıp «hakikaten çok iyisin Mike, keşke her zaman seninle olsam» deyip ışıkları kararttı.

İKİNCİ BÖLÜM

Perdesiz pencereden giren güneş Mike'ı saat sekizde uyandırdı. Norah gitmişti. Yanlız yanındaki yastıktaki çukur O'nun gece burada olduğunu gösteriyordu. Tuvalet masasında tuvalet malzemesi yoktu. Çekmecelerde ve gardropda elbise yoktu lavabodaki sabuna dokunulmamıştı bile.

Oturma odasına gitti. Aylarca belki yıllarca sahipsiz kalmış gibiydi. Mutfak keza boştu. Kopenhag da ümit etmediğin şeyle karşılaşırısın diye filozofça düşündü. Hans Andersen çoktan ölmüştü fakat ünü bu masal şehrinde halâ yaşırdı.

Çabucak düşünüy aldı. Giyinirken «jilet olsaydı da traş işini de halederdim» diye düşündü. Kahve bulma ümidi yoktu zira, bardak dolabı bomboştu. Kapıyı çarparak dışarı çıktı. Bir numaralı otobüse binerek Korgens Nytorva gitti. Bir yerde ayak üstü sandoviç ve kahve ile karınını doyurduktan sonra berberde traş oldu temiz bir gömlek için Excelsior'a gitti.

İşi onu saat bire kadar oyaladı. Otele yemek için geldiğinde kendisi için bırakılmış bir not verdiler. «Lütfen Trorod 53945'i arayınız.»

Boş nazarlarla mesaja baktı. Trorod, Halte'nin yeni adı idi. Kopenhagın bir kaç mil uzağında bir köydü. Orada bildiği kimse yoktu. Odasına çıktı numarayı çevirdi.

Tok bir ses cevap verdi:

— Ben Garbridge

— Ben Stanning. Beni istemişsiniz?

— Evet Mr. Stanning. Ben Garbridge, albay Garbridge. Sizinle karşılaşmadık fakat sizi ilgilendireceğini umduğum bir teklifim var. Buraya gelebilirmisiniz? Rodehus, Gammel'deyim biliyor musunuz?

— Ne zaman geleyim? diye sordu Mike

— Hemen, eğer vaktiniz varsa göreceksiniz zahmete degecek.

(Mike saatine baktı) «Saat dörtte orada olabilirim fakat yolu çıkaracağımdan pek emin değilim.

— S. Trenine ve Jaegersbor'da Silver otobüsüne binin, şoför sizi evin yolunun köşesinde indirecektir. Orada sizi bekleyeceğim.

— Mükemmel, hemen yola çıkıyorum.

Yol Mikea tahmininden de kısa geldi. Otobüs onu şehrin dışına bıraktığı zaman güneş daha batmamıştı. Etraf çoraktı tek tük ağaçlar vardı. Etrafta otlamaya çalışan hayvanlar görülüyordu. Daha geride söğüde benzer ağaç kümeleri vardı. Görünürlerde ev yoktu. Biraz sonra kendisine yaklaşan uzun boylu birisi belirdi.

Albay Garbridge elli yaşlarında salon adamı tipindeydi. İri bir burnu keskin bakışlı gözleri vardı. Kaşlarının bir kısmı da aklaşmıştı. Gri bir takım elbise giymiş ve puanlı bir kravat takmıştı. Her zaman kullanan kimselelere has bir rahatlıkla piposu ağzına iyice yerleşmişti. Geniş omuzlu idi. İnce bir şapka ve gözlükle iyi bir pardesü reklamcısı olabilirdi. Mike, böyle bir kimsenin burada ne diye bulunduğuna akıl erdiremedi.

— Umduğumdan erken geldiniz, daha iyi bu bize konuşmak için daha fazla vakit sağlar, diyerek Mike'ı samimiyetle karşıladı. Bir kaç dakikalık yürüyüş onları söğüt ağaçlarının olduğu yere getirmişti. Ağaçlar dar bir yolun iki yanında uzanarak iki büyük demir kapının önüne kadar geliyordu. Kapıdan girince, emek safedilerek yapıldığı ilk bakışta fark edilen bir çiçek tarhı vardı. Yo-

lun iki kenarında ince çalılıklar, onların arkasında uzun ağaçlar bulundukları yere kasvetli bir hava veriyordu. Bir müddet sonra ağaçlar bitti. Şimdi karşılarında bir park ve parkın ortasında Rodehus vardı. Albay Mike'ın nefes alması ve etrafı görmesi için biraz duraladı.

Rodheus alçak, sütunlu diğer Danimarka binaları gibi «L» biçiminde yapılmıştı. Burası nesiller boyu daima aynı kalmış, içinden bir sürü insan gelip geçmişti. Pencere yüksek. Tavandan yere kadar uzanan kadife perdeler vardı. Kapılar Rolls - Royce marka bir arabanın rahatça geçebileceği büyüklükteydi.

Bulundukları kare biçimindeki büyük salonun döşemesi dama masası şeklinde siyah beyaz karelerden müteşekkildi. Şöminede kalın kütükler çıtırdayarak yanıyordu. Ve şömine dana çevirmesi yapılabilecek büyüklükteydi. Alevler silah ve zırhlı antika eşyalarla süslü duvarlara aksedip türlü şekiller yaratıyordu. Merdivenlerin başında Elizabeth vari kostümlü bir bayan resmi vardı. Bir Danimarka çiftlik evinden çok İngiliz şatolarrnın heybetini ve esrarengiz havasını taşıyordu.

— İşte geldik, ama iş konuşmadan evevl bir şeyler içsek diyerek Albay Mike'ı kütüphaneye götürdü.

Burası salondan daha loştu. Eski kitapların yaydığı koku tütün kokusu ile birleşerek hoş bir koku kaplamıştı odayı. Kütüphanenin müblesi sadeydi, basit sandalyalar, kitap dolapları, çalışma masası vardı. Duvarlar hemen hemen kitapla kaplanmıştı. Boş kalan yerlere süslü vazolar yerleştirilmişti.

— Rahatınıza bakın diyerek albay şöminenin yanındaki bir koltuğu işaret etti Mike'a. Bir zile bastıktan bir kaç dakika sonra kapıda iri yarı bir adam belirdi. Bir kâhyaya yaraşır tarzda giyinmişti.

— Buyurun efendim?

— Viski, Charles dedi Albay.

— Sizin için bir mahzuru yoksa ben bira rica edeceğim, bu saatte viski ağır gelecekti diyerek Mike itiraz etti.

— Hay hay, bira da getir Charles.

Charles içkileri getirdi, dikkatle masaya yerleştirdikten sonra kapıyı arkasından çekerek kütüphaneden çıktı. Albay kendisine büyük bir bardağın yarısına kadar viski doldurdu, onu yarıya kadar bir nefeste içti ve sonra bardağı tekrar doldurup «Sağlığınıza» diyerek yine dikti tepesine. Bardağı yeniden doldurdu ve şöminenin başına gitti. Neşeyle Mike dönüp:

— Ve şimdi Norah Bland'ın şerefine dedi.

Mike okadar şaşırmıştı ki bira bardağı az kalsın yere düşüyordu. Zaman kazanmak için ağır ağır bütün bardağı içti. Sonra aniden:

— Bland? Norah Bland? Tanıyor muyum ben? dedi.

— Tanımalısınız, geceyi onunla birlikte Marievej'de geçirdiniz. Albay pis pis sırtıyordu.

— (Mike derin bir iç geçirdikten sonra) Öyle bir şey başıma gelmedi. Başka kimselerden bahsediyor olmanız? dedi.

— (Albay başını sallayarak) Hafızanızı tazeleyeyim. Bayan Blandi Londra'dan gelirken uçakta tanıdınız. Dün tekrar öğleden sonra buluşup onunla kaldınız. Veya O sizinle kaldı. Sonra bu sabaha kadar da Marievej'de bir dairede geceyi geçirdiniz. Sonra şehre otobüsle geldiniz. Ve sizin için kâfi olamayacak hafif bir kahvaltı yaptınız. Karıştırıyor muyum?

— Haklı olduğunuzu kabul edersek biran, ki ben kabul etmiyorum, benim sizinle ne alıp veremediğim var?

— Onun öldüğünü bilmek isteyeceğinizi zannetmiştim dedi, kısık sesle.

Mike'ın içine bir şeyler düğümlendi. Uzun kıvrık kirpikler arasından bakan kahverengi gözleri hatırladı. «İyi

bir çocuksun» diyen sesini duyar gibi oldu. Oynadığı oyunu unutarak aptalca mırıldandı.

— Bland öldü mü? nasıl?

Albay içkisini içerken gözlerini Mike'dan ayırmadı. Sonunda,

— Sizden ayrıldıktan sonra bir kazada...

— İnanamıyorum imkânsız bu.

Ellerini iki yana açan Albay

— Olan bu ama beyim dedi.

Çalışma masasına gitti bir çekmeceyi anahtarla açtı.

— Birisi daima son kâğıdı çeker, diyerek bir sürgü çekti eliyle içini yoklarken, daha yavaş bir sesle:

— Ölmeden önce size mühürlü bir paket bıraktı.

— Yani?

Elini çekmecedan çıkardı. 9mm Luger tabancayı Mike doğrultup

— Yani onu istiyorum.

Albayın tabanca ile tehdidi Mike'ı bir an şaşırttı. Ancak kendini toparlayınca:

— İndir o zımbırtıyı, korkacağımı sanıyorsan aldanıyorsun, ayrıca neden bahsettiğinizi de anlıyamadım. Bland bana paket filan vermedi.

— Verdi, gecenin bir saatinde onu sana verdi. Şimdi lütfen paketi bana iade edin.

Mike gözlerini vücudunun tam ortasına dikilen tabancadan gözünü ayırmıyordu.

— Çocuk olma, o elindeki zımbırtıyı kullandığını bir an farz edelim nasıl kurtulacaksın? Otel kâatibi ve santraldeki çocuk bana telefon ettiğini biliyorlar. Ve ben otelden çıkarken bir kâğıda senin numaranı yazıp masanın üzerine bıraktım. Ben geri dönmezsem en aptal biri bile seni bıraktığım numaradan arayacaktır.

— Yok olmayacaksın, Meseleyi sana anlatırken tabancanın özelliğini belirtmeyi unuttum. Hiç engizisyon

raporlarını okumadın mı? Senin içinde öyle bir merasime lüzum kalmayacağını ümid ederim.

— Herşeyi düşünmüşsün fakat bana sökmeyecek çünkü şu anda paket kilometrelerce ötede emin bir yere gidiyor.

— Zekâmla alay ediyorsun. Bütün sabah takip edildin ve sen buraya gelmek üzere yola çıkar çıkmaz odan didik didik edildi. Paket orada yok postahaneye de gitmediğine göre paket üzerinde. Haydi fazla uğraştırmadan ver.

— Çok film görmüşsün ve bunlar senin kafanda yer etmiş. Bazı sebeblerle Bland'ı ve beni iyi takip etmişsiniz iyi çalışıyorsunuz aferin. Aferin fakat paket meselesinde yanıldın dostum. Güzel. seni eğlendiriyorsa devam edelim ama 007 oyununu çok uzattın. Şimdi sana ne yapacağımı söylileyim. Şu içkimi bitireceğim ve ondan sonra buradan çıkıp gideceğim. Şayet paket ben-deyse ki sen öyle iddia ediyorsun, oda benimle beraber gidecek.

Bardağı aldı doldurdu ve içmeye başladı. Umursamaz halinin bir öğretmeni ne kadar kızdıracağını düşünüyordu fakat bu adam çabuk kızmamıştı. Hızla masanın önüne geldi tehdidkâr bir tavırla tabancayı kaldırarak Mike'a doğrulttu. Mike'ın da istediği buydu. Albay kendisine yaklaşıncı bardaktaki içkiyi yüzüne fırlattı. Albayın sağ eli birden havaya kalktı. Ve mike bu durumdan faydalanarak savurduğu tekmeyle albayı zararsız hale getirdi.

Bu tekmenin şiddetiyle Albayın elinden tabanca fırladı. İki eliyle karnını tutarak kıvranmaya başladı. Sonra halıya iki yetmiş serildi.

Vaktiyle Mike kuvvetli şutları ile takımında unvan yapmıştı. Kapının dışında bir takım görüldüler oldu ve

birden Charles kapıdan içeri daldı. Fakat bu arada Mike çoktan Albayın silâhını alıp uşağa doğrultmuştu bile.

— Ellerini yukarı kaldır ve karşı duvara geç bakalım, diye Mike kükredi.

— Ve şimdi beni dinle kötü kâllpli insan değilimdir. Birisi beni içki içmeye davet ettiği zaman aperatiften sonra kurşun ikramından hiç hazetmem. Böyle ağırlamalar midemi bozar o zamanda sabrım taşar. Seni dinleyebilecek hale gelince, efendine bunu anlatırsan memnun olurum. Şunu da ilâve et, burada bir takım dala-vereler dönüyor ve ergeç ne olup bitiğini meydana çıkaracağım. Tamam mı?

Charles başını eğdi.

— Güzel, son bir nokta. Efendin bir arkadaşımın bu gün öldüğünü söyledi. Bana cinayete kurban gitti gibi geliyor. (Uşağın gözleri yuvarlarından fırlayacakmışçasına açıldı.) Hatta senin bu işte parmağının olduğunu zannediyorum. Eğer bu tahminim doğru çıkarsa bu tabancadaki bütün kurşunları senin vücuduna boşaltmak boynumun borcu olsun. O zaman vücudunun deliklerini tıkamak için mantara ihtiyacın olacak. (Allahım bana yardım et diye mırıldandı uşak.)

— İnşallah eder ama şimdi şimdi yüzünü duvara dön.

Uşak itiraz etmeden denileni yere getirdi. Mike tabancanın kabzasını adamın ense köküne yerleştirdi.

Mike tabancayı kemerine yerleştirdi. Dışarı çıktı ve kütüphane kapısını kilitledi. Biraz heyecanlanmıştı ama olanlardan memnundu. Hiç olmazsa bir hareket noktası bulmuştu. Albayı adamakıllı hırpalamış uşağını zararsız hale getirmişti.

Etrafı dinledi. Herhangi bir hareket yoktu. Ama evde başkaları da bulunabilirdi. Gelen giden olmayınca kızın verdiği paketi cebinden çıkardı.

— Şu hale bak bunu ele geçirmek için adamlar ne hale girdi, diyerek kâğıdı yırttı. Mukavva bir kutu ve katlanmış bir kâğıt çıktı. Önce kutuyu açtı. Pakette açılmamış Danimarka sigarası vardı. Paketi iyice muayene etti jelatin kâğıdı açılmamıştı. Bundan bir şey anıyamamıştı. Kâğıdı açınca hayretten dona kaldı. Norah'dan kendisine yazılmış bir mesajdı bu:

— Mike... eğer bu mektubu okuyorsan sana verdiğim sözü tutamadım, gelip paketi alamadım demektir. Sigara oluşlarına şaşma ve lütfen benim için sakla. Eğer beni memnun etmek istiyorsan New York'a U.N.C.L.E. bürosuna götür onu N.

Okuyup bitirdikten sonra şaşkınlıktan gözleri harfleri seçemez olmuştu. Bunu yazmaya ne zaman vakit bulmuştu. Linden Tree'deki kapıcının verdiği ne emindi ama ne zaman yazmıştı. Sonra bir ara Norah'ın tuvaletini tazelemeye gittiğini hatırladı. Bir dakika mesajı elinde durup etrafı dinledi. Kutuyu ve mektubu tekrar cebine yerleştirdi. Hızla kapıya gitti.

Karanlık çö müştü. Ana yola çıkmanın çok zor olacağını düşündü. Bahçeyi enlemesine geçerek bahçe kapısına geldi. Ağaç kümesini bulması lazımdı. Cep feneri olsaydı mesele kalmazdı. Kapıdan çıkarken arkadan sesler duydu. Demek ki Albay ayrılmıştı. Daha hızla yürümeye başladı. Takip edileceğini biliyordu. Ana yolu bulmasında güçlü, ama hiç olmazsa tekibedenlerle arayışmalıydı. Eğer Albayın eline tekrar düşerse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ayağı kayıp yere yuvarlanmıştı. Düşerken hem yüzünü ağaç dalları çizmiş hem de ayağı incimışti. Ama yürümeliydi, nereye gideyim derken kendini yolun kenarında bulmuştu. Vızır vızır otomobiller geçiyordu. İnce bir kız

sesi ile irkildi. Kız «Stanning buraya gel» diye bağııyordu. Üstü açık otomobile atladı ve arabayı sürenin yanına âdeta yığıldı. Deminki bağıran ses.

— Dostum Mike. Biraz sonra bana Linden Tree'de ısmanlamak istediğın içkiyi ikram etmek için fırsat bulacaksın.

Kızıl saçlı kızdı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Napelon Solo ve İlyla Nickovetch Kuryakin terzi Del Florionun dükkânına birlikte girmişlerdi. İhtiyar adam onları gülerek selâmladı ve dikiş makinasının kenarındaki bir düğmeye bastı. Dükkânın içinde bir dolap döndü ve beyaz bir duvar çıktı. İlyla duvardaki çengeli döndürünce duvar ikiye ayrılıp onlara yol verdi. Karşılarında bir masa ve oturan bir kız vardı. Masadaki kız onların bütün hareketlerini önündeki televizyon ekranından seyretmişti. Önünde iki tane beyaz plâka vardı. Bunları dikkatle yakalarına iğneledi. Parmaklarının ucuyla iğnelere bir toz sürerek işini tamamladı.

U.N.C.L.E.'in emniyet sistemlerinden biri de bu özel iğne ve plâkalardı. Muayyen yerlerden geçenler bunları taşımazlarsa meydana gelen radyo aktif şualar bütün teşkilâtteki alarm sistemini harekete geçirirdi. Her masadaki kırmızı ışık yanar, çelik kapılar kendiliğinden kapanır, özel korunma mekanizması harekete geçerdi. Onun için oraya giren kimse mücadele edilen yerden başka bir yere giderse bütün teşkilat ayağa kalkardı.

Beyaz plâka üçüncü kata aitti. Burada harekât odası, silâh deposu, sorgu odaları ve yuvaya dönen ajanların dinlenme odaları vardı.

Mr. Waverly'nın odasında buradaydı. Mr. Waverly ve değişik milletlerden dört kişi U.N.C.L.E.'in 1. ci bölümünün siyaset bürosunu yönetiyordu. U.N.C.L.E. kalesinde tek pencere Waverly'in odasındaydı. Buradan bütün East River ve Birleşmiş Milletler binası görünüyordu. Kimse Mr. Waverly'nin odasına nasıl girip çıktığı-

nı bilmiyordu. O, ya odasındadır veya değildir. Başka bir yerde görülmez. Bazıları baş siyaset direktörünün girip çıkması için gizli bir kapının olduğunu söylerlerdi ama bu kapıyı gören olmamıştır. Waverly elli yaşlarında, kibar, dik profösör tabiatlı bir adamdı. Ceketinin dirsekleri deri ile kaplı idi, ince kumaştan yapılmış bol paçalı pantolon giyerdi. Birisiyle konuşurken daima elindeki pipoyla oynardı, lâkin kimse onu pipo içerken görmemişti.

Konuşurken bazan duraklar, bir isme takıldığı vakit mırıldanır hatta bazen konuştuğu kimsenin ismini hatırlıyamadığı olurdu. Fakat onun hatırlamadığı şey zaten mühim olmazdı. Bir işe gönderdiği ajanın adını hatırlamayabilir, fakat o meseleyi en ince noktasına kadar hafızasında tutabilirdi. Birisini işe göndereceği vakit ajanın bütün sicilini ve hakkında verilen raporları okur ondan sonra gönderirdi.

Solo ve İlyya Kuryakin odasına girdiklerinde daire şeklinde büyük masasında tek başına oturuyordu. Konuşmadan onlara oturmalarını işaret etti. Bir düğmeye bastıktan sonra dahili telefonla bir takım emirler verdi.

Mike ve kızıl saçlı kız odaya birlikte girdiler. Kız deri ceket dik yakalı kazak giymişti. Waverly onları karşılamak için kalkmadı.

— Evet, Karen?

— Raporuma ekleyecek bir şeyim olduğunu zannetmiyorum. Yanlış yanımdaki adama güvenebilirsiniz. Ağzını sıkı tutabilir. Kopenhag'dan beri beraberim. Hepsi bukadardır.

— Peki. Bir müdet kimse konuşmadı, sessizliği Waverly bozdu.

— Mr. Stannig biraz öbür odada bekler misiniz lütfen. Bu beylerle görüşmek istediğim bazı hususlar var.

Mike'ın sabrı taştı.

— Bana bakın, neler oluyor, diye bağırdı.

— Ben iş adamıyım şimdi Londra'da olmam lazım. Halbuki askeri bir uçakla apar topar buraya getirildim. Patronuma telefon bile etmeme izin vermediler. Herhalde çoktan işime son vermişlerdir. Bütün olanı biteni bilmek hakkımdır herhalde.

— Tabii dostum herşeyi öğreneceksiniz. Yanlız biraz bekleyin, diyerek Mike'a kapıyı açtı ve arkasından gürültüyle kapadı.

Mike bekleme salonunda masa üzerinde bulduğu mecmuanın sayfalarını çevirmeye başladı. Eğer Rus'ça olmasaydı Mike'i daha çok meşgul edebilirdi. Ama yine de içinde enteresan resimler vardı. Karen kapı aralığından.

— Gelebilirsin artık dedi.

Mike'ın yokluğunda içerdekiler yeni bir düzenle oturmuşlardı. Waverly eski yerindeydi. Solo ve İlyya iki yanına oturmuştu. Karen de Solo'nun yanına yerleşti, bir sigara yakarak dumanlarının aldığı şekilleri seyrediyordu. Waverly direkt olarak meseleye girdi.

— Bland olarak tanıdığınız kız size bana getirmek üzere bir paket bırakmış.

— Evet

— Yanınızda mı?

Mike paketi cebinden çıkararak masanın üzerine koydu. Masanın üstü kendiliğinden harekete geçti. Ve paket Mr. Waveryl'in önüne geldi.

— İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?

— Bir paket sigara,

— Sigaraların içinde ne olduğunu biliyor musunuz?

— 'Blmiyorum. Dokunmadım onlara, esrarlı sigara olabilirler.

— Öyleyse ne olduğunu anlıyalım, diyerek Waverly paketi açtı ve yirmi yuvarlak sigara çıktı ortaya. Waverly birisini aldı, bir jiletle sigara kâğıdını dikkatle kazıdı ve iki uçtaki tütünleri boşalttıktan sonra ortaya ufak bir tüp çıktı. Diğerleri de aynıydı.

Waverly jelâtin kâğıdını ve sigara kâğıdını kül tablasına boşaltır madeni ufak tüplerden birini parmakları arasında tutarak havaya kaldırdı.

— Bunlar Norah'ın uğrunda hayatını verdiği şeyler. Bay... Bay Stanning ve siz de onun ödevini tamamlayarak yalnız kendi ülkenizi değil bütün dünyaya çok büyük bir hizmette bulundunuz. Maalesef bunun karşılığında benim kuru teşekkürümden başka bir şey alamıyacaksınız. Bu odadan çıktıktan sonra bu meseleyi aklınızdan çıkarın ve hiç bir yerde lâfını etmeyin.

— Ve şimdi, diye devam ederek ayağa kalktı. Sizi Danimarka'ya götürmek üzere askeri bir uçak bekliyor. Kopenhag'dan Londra'ya geçmek için S.A.S. uçağında yer ayırtmışsınız. O uçağa yetişeceksiniz, işinizi kaybetmediniz. Firmanız 250.000 sterling'lik bir anlaşma yaptı. Kaybettiğiniz zamanı bu karşılayacak. Yaptığınız anlaşma ile ilgili dosyanızıda yolda okursunuz. Çok zeki olduğunuzuda tekrar etmek isterim.

— Fakat — diye başladı Mike

— Biliyorum Garbridge isminde bir adamla halledeceğiniz bir mesele olduğunu söyleyeceksiniz. İnanın bana bu imkânsız... Ve şimdi artık gereksiz.

Karen sigarasını tablaya bastırdıktan sonra.

— Haydi Mike seni buradan çıkarayım dedi.

Onlar çıktıktan sonra Solo,

— Bu bayın ziyaretinin sonucu ne oldu? dedi.

Waverly büyük bir tablonun önünde duran dolaba gitti. İki düğmeye bastı. Ve bir sinema makinesiyle be-

yaz bir perde meydana çıktı. Çocuk oyuncağına benzeyen ufak bir projeksiyon du bu.

Tüplerden birini açarak ufak bir mikro film çıkardı ve makineye yerleştirdi. «Bakın» dedi. Oda karardı makina işlemeğe başladı. Perdede teneke kapağına benzer bir şeyler belirdi, bir patlamayı andıran hareketler oluyordu. Sonra film bitti, ışıklar tekrar yandı.

Waverly ikinci filmi yerleştirdi makinaya. Burada geniş çıplak bir arazi görünüyordu, tek tük ağaçlar vardı. Patlama yoktu bu sefer. Teneke kapağını andıran şey tekrar büründü. Ağaçların üzerinde dolaştıktan sonra kayboldu.

Üçüncü film, ikincinin telefoto ile çekilmiş yavaşlatılmış şekli idi. Dikkat edilince teneke kapağı gibi şeyin tutacak yeri pilot mahaline veya taret güvertesine benziyordu. Kenarda kapıya benzer yer net olarak görülüyordu. Solo hayretle.

— UFO'lar, uçan daireler dedi.

— Tamam, nerede dersin? dedi Waverly memnuniyetle.

— Film Danimarka'dan geldiğine göre Jutland.

— Doğru, filmin geri kalan kısmı işi dahada aydınlatacaktır. Diyen Waverly masadaki düğmeye bastıktan sonra.

— Bana A/D/976 dosyasını getirin diye emretti.

Güzel bir esmer kız içeri girdi. İdeal vucud ölçülerine sahip olduğu uzaktan ilk bakışta anlaşılıyordu. Başka bir yerde görseniz mutlaka artist zannedeceğiniz bir âfetti. Simsiyah saçları itina ile arkasına toplanmış üzerine altın bir toka iliştirilmişti. İri gözlerinin içi gülüyordu. Göğüsleri gömleğini yırtacakmış gibi ileriye doğru uzanıyor her adım atışta etekliği vucuduna iyice yapışıp kalçalarının yuvarlaklığını bütün güzelliği ile ortaya koyuyordu. Oldukça kısa sayılabilecek eteklerin al-

tından bir çift muntazam bacak görülüyordu. Elindekileri ciddiyetle masaya bıraktıktan sonra çıktı. Waverly elindeki pipoyla oynuyorak.

— Uçan daire masasına yeni bir şey yok. Yirminci asır budalaları Fransa'da köylüleri korkutan, ateş saçan bir uçaktan bahsediyorlar. Yıllardır bu mealde hikâyeler anlatılır durur. Harpler daima bulandırılmış zihinlerde çıkmıştır. Meselâ, bir sayfa çevirdi, Boer harbinden sonra bir İrlanda gazetesinden alınmış bir haber; ateş toplarından bahsediyor. Mrs. Mary Jones diye bir kadının evi civarına düşmüş. Hatta birisinin söylediğine göre yolda otomobillerin peşinden gitmiş.

Bu da başka bir haber, «18 Mayıs 1909'da Mr. Lith Bridge diye biri kırdı büyük su küpüne benzeyen bir hava aracı görmüş. Hatta içinde kürkler giymiş iki kişide varmış. Anlaşılmayan bir lisanla birşeyler söyleyip sonra çekip gitmişler.»

— Aynı çeşit hikâyeler 11. ci dünya harbinden sonrada anlatıldı. Bir gece Pentagon üzerinde uçan daireler görülmüştü. Onları takibe giden uçaklar bilinmeyen sebeblerle düşmüşlerdi.

Mr. Waverly nefes alıp yutkunluktan sonra,

— Bu hikâyelerin çoğu ya çok kaçırılmış yemeklerden sonra, bazende kâbusda yada içkinin tesiriyle yaratılır.

— Fakat öyle şeyler vardırki kolaylıkla izah edilemezler. Bir grup ilim adamı uçakla Afrika'dan dönüyorlardı. Orada güneş tutulmasını incelemişlerdi. Birden bire gökte parlak bir cisim belirdi. Bir müddet onları takip etti. Bu arada alimlerin 16 mm filmini çektiler. Bu adamlar güvenebileceğimiz âlimlerdi. Normal hayat tecrübelerinin dışında bir şey görmüşlerdi. Onların filmi ve raporları burada. Ne gördüler? ve gördükleri şey

nereden geldi? ne düşünüyorsunuz? Waverly bir dolaba gitti kirli cama benzeyen bir şey çıkardı.

— Buna ne dersiniz?

İki ajan inceledikleri şeyin beş kilo ağırlığında siyaha yakın bir cisim olarak düşündüler. Ama neydi? İlk Solo konuştu,

— Fazla hararete maruz kalmış bir cisim meselâ volkanik bir taş olabilir, dedi.

— Kopenhag'lı bir gazeteci Jutland'da acaip şeyler olduğunu haber almış. Diklemesine kalkan ve konan makinelerin varlığını duymuş. Bir çiftçi onu bir yere götürmüş, böyle bir iniş kalkışı gözleriyle gördüğüne yemin ediyor. Makinenin durduğu yerde daire şeklinde bir çukur belirmiş, toprak lâv gibi kaynamış. Bunu da söylediklerini ispat için getirmiş.

— Kopenhag'daki adamlarımızı meseleyi incelemekle görevlendirdik. Filmleri gördünüz. Norah bunları temin ederken öldü.

— Fazla hayali görünmüyor dedi, İlyas.

Kısa bir sessizlik oldu.

— Bu Garbridge denen adamda kim? diye Solo sordu.

— İrlanda'lı eski bir asker ailenin oğlu. Profesyonel bir asker. Bir doktorun kızıyla bazı hoş olmayan işler görmüş. Kız ölmüş. Bu hadise 1938'de cereyan etmiş. Ordudan atılınca Danimarkaya yerleşmiş ve o zamandan beride orada. İşgal sırasında İrlanda pasaportu onu dertten kurtarmış. Danimarkalılar onun Almanlarla birlikte çalıştığından şüphelenmişler. Ama ispat edememişler. İki tarafda haklıdır, iki tarafada açlıktan, fakat bir tarafa bağlı olan iki yüzlü bir ajandı.

— Thrush diye fısıldadı İlyas.

«— Bir küre alın elinize ve her tarafını santim santim inceleyin hiç bir yerinde bu kelimenin yazılı oldu-

ğunu göremessiniz. Fakat parmağınızı devletlerin sınırlarında dolaştırdıkça farkında olmadan bu meşum devletin hâkim olduğu yerlere dokunmuş olacaksınız. Bu ülkelerde Thrush'in teşkilatları vardır.

Bunların, bildiğimiz anlamda coğrafi sınırları yoktur. Bu Thrushlar her devletin ülkesinde vardır. Ve ancak birbirlerine dostturlar.

Bu teşkilat bir fabrika, hastahane, okul veya şehrin büyük yerlerinde iş yerleri kurarlar. Bağlı oldukları cemiyetin bir parçası olarak çalışırlar. Fakat orada gölge gibidirler. Asıl, hayatlarını Thrush olmayan Thrush'lığı yüceltmeğe adanmışlardır. Thrush içinde diğer devletler gibi milli gayeleri vardır. Bir thrush'in gayesi dünyaya hâkim olmaktır.

Kendi kudret ve kuvveti vardır. En yukarda kadın ve erkeklerden meydana gelen bir meclis vardır. Bütün liderleri değişik sahalarda ün yapmış zeki kişiler ve bilim adamlarıdır. Ülkelerinde de önemli mevkidedirler. Nerede yaşarlarsa yaşasınlar, ırkları ne olursa olsun renkleri ne olursa olsun Thrush olmanın verdiği asâleti herşeyin üstünde tutarlar.

Dinini değiştirmiş bir sürü parlak zekâlı kimseler kendilerini üstün yaratıklar olarak görürler ve ülkelerinin, gayelerinin dünyaya hakim olmak olduğuna inanırlar. Onların altında teşkilâta dağılmış, hizmet edenler zümresi vardır. Bunlar, meclis kararlarına uymaya mecbur olanlardır.

Muntazam fasılalarla bu meclisin azaları teşkilâtın merkezinde toplanırlar, merkeze Thrush denir ve bütün teşkilât ismini ondan alır. Teşkilâtları olduğu gibi merkezleri de gizlidir. Merkez teşkilâttan farklı olarak hareket halindedir. Bazen bir devlette, bazen diğerindedir. Hatta

denizde veya denizin dibinde olduğuda vâkidir. Düşmanın kendikendisini bulup imha etmesine meydan vermemek için bir yerde uzun müddet kalmaz.

Merkezin en büyük özelliklerinden birisi de bir devlete lâzım olan herşey vardır. Ordusu, gizli servisi, en mühimi elektronik beyni vardır. Bütün karalar hep bu makine tarafından alınır. Thrus'ların yüksek zekâlarının birleşmesinden bu makine doğmuştur.

Meclis gerekli bütün bilgiyi makinaya verir ve sonra makinenin vereceği karara göre hareket ederler. Yanıldıkları vakit kabahat makinede değildir. Ya bilgiyi verenler yanlışlık yapmıştır yada düşmanları çok kuvvetlidir.

Bütün bu kudretli beyin, sınırsız imkânlar, para, kuvvet ve kudret ile Thrush dünya için bilinen en büyük tehlikedir. En son silâhlarla donatılmış modern bir ordusu vardır. En ileri haberleşme ve ulaşım imkânlarına sahiptirler.

Mafia veya Cosa Nostro gibi kanun dışı kimselerin kurmuş olduğu bir teşkilât değildir... Dünyadaki blokların ajanı değildir. Harika bir elektro beyinden emir alan yüksek zekâlı kimselerin yönettiği üstün bir ırktır. Daima harp halindedirler. Müttefikleri yok düşmanı vardır. İyi veya kötü Thrush taraftarı değilsen yok edilmeye mahkûmsundur.

— Garbridge Thrush'ların İsveç ve Denimarka kolunu idare eden adamdır. Tereddüde mahal yok bunda. Bütün işleri bu açan dairelerle ilgili. Böyle makinaların yapacağı şeyi düşünebiliyor musunuz?

Meselâ bunlar New York veya Londra'ya inecek olsalar doğacak paniği tahayyül edebiliyor musunuz? Herkes Venüslüler geliyor zannedecek. İlk bir kaç saatte bütün müdafaa araçlarımız karışacak tam bir kargaşalık çı-

kacak. Buna mani olmak, daha ufakken yılanın başını ez-meliyiz.

— (Waverly terini silerek) Şimdiye kadarki raporla-ra göre yaptıkları uçan dairelerin hiç biri daha tam ba-şarıya ulaşamadı. Her uçuş ya bir kaza yada bir patlama ile son buldu. Daha deneme safhasındalar. Dünyanın en elverişli imkânlarını bu sapık emellerine sarfediyorlar.

— Fakat bütün bunları nerede yapıyorlar? Böyle bü-yük bir proje için muazazm fabrikalar gerekir. Jutlant gibi ufacak bir adanın neresine gizlenir? diye sordu Solo.

— İşte bunu sen bulacaksın, dedi Waverly Solo'ya.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Denizden gelen sabah rüzgârı Solo'nun yüzüne çarpıyordu. Gammel balıkçıları çarşısından geçerek eski yüz-lü bir binanın üçüncü katına tırmandı. Bir kaç dakika içinde Palamaunt mamulleri şirketini bulmuştu. Müracaat masasında sarışın bir kızdan başkası yoktu.

— Günaydın. Birşey mi arzu ettiniz? diye sordu kız.

— Mr. Jorgensen ile görüşmek istiyorum.

— Randevunuz var mı?

— Söyleyin ona, muhakkak onu görmeliyim, kahvaltayı yapmadan buraya onu görmeye geldim. Okul arkadaşımıdır.

Kız hayretle,

— Siz okula gittinizmi? diye sordu. Gülümseyerek yerinden kalktı arkada bir kapıda kayboldu. Geri döndüğünde ciddi bir tavırla,

— Mr. Jorgensen sizi kabul edecek dedi.

Mr. Jorgensen vaktini şehrin dışındaki gül bahçelerinde çiçeklerle geçiren bir adamdı. Kısa boylu çıplak kafalıydı. Siyah ceket gri pantolon giymişti. Gömleğinin yakası ile boynu arasında epey bir boşluk vardı.

— Günaydın, günaydın. Size ne gibi bir yardımım dokunabilir?

— New York teşkilâtından Mr. Waverly sizinle temas etmemi söyledi.

Jorgensen dikatle Solo'yu baştan aşağı süzdü. Solo,

— Rodehus'da bana yardım edecek birisine ihtiyacım var.

Başını sallayarak,

— Vaktinizi boşa harcayacaksınız. Zira kuşlar çoktan uçu.

— Nereye?

— Daha bilmiyoruz. Başka bir şey istiyor musunuz?

— Evet, iyi bir silâh, mesela 32 kalibrelik bir şey sonra bir tane omuza asılan tabanca ve kılıfı. Bende bir tane Lüger var ama oturduğum zaman elbisemin şeklini bozuyor. Malûm sizin Kopenhag polisi bu mevzularda çok hassas.

— Tabi diyen Jorgensen zile bastı gelen kıza.

— Külte içerdeki kutuyu getir bana dedi. Gelen kutunun içinde 7,65 lik eski model fakat kullanılmamış bir Mauser vardı. Yumuşak deriden tabanca kılıfı tam Solo'ya göreydi. Önünü ilikleyip işini bitirince sarışın kız,

— Tam bir erkeksiniz demekten kendini alamadı. Kız devamla,

— Yaz tatilinizde buraya gelin, tabii o vakte kadar yaşarsanız.

— Yaşamaya azimliyim diyen Solo çapkınca gülümsedi.

Vesterbrodge boyunca yürüyen Solo Royal otelinin yanındaki Maritza barına girdi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde sigara dumanı ve alkolden ağırlaşan hava ciğerlerini yaktı. Kalabalığı yara yara salonun öbür ucundaki kapıya gitti. Kapının açıldığı ufak odada bir masaya oturmuş elindeki gazeteyi okuyan orta boylu yuvarlak yüzlü, üst dudağı kalın, boksör burunlu biri vardı.

Jens Johannes O'Flaherty Danimarkalı çiftçi bir ana babanın oğluydu. Kendisini orta Amerika devletlerinin işlerini çözmeye uğraşan bir ajan olarak görürdü. Korsanlık onun için tabii görünen bir işti. En çok azizlerin hayatlarına dair olan kitapları okumasını severdi. Kötü yol-

daki arkadaşları onu kısaca Jens olarak çağırırlardı. Yaptığı işte blârdö istekası gibi dosdoğru çalışırdı ama bazen azıcık yoldan ayrılırdı.

Solo'yu karşısında görünce şaşkınlıkla yerinden fırladı,

— Napoleon nereden çıktın yahu. New York'tasın sanıyordum.

— Dün gece geldim.

Barmen iki büyük bardak içki getirdi. Parayı Solo ödedi.

— Eski bir medeniyetin çöküş hikâyesidir bu. Ben senin yaşındayken birisi cebine beş kron koyup çıktımı o gece bey gibi yaşardı. Şimdi...

İçini çekti.

— İnsanı soyuyorlar şimdi. Üç krona bir şişeyi zor veriyorlar.

Jens başıyla tasdik etti.

İçkilerini bir kaç kere tazelettiler.

— Şimdi, dedi Solo arkasına dayanarak. Belki şu kaldırımında dolaşan yanbancılar hakkında bana yardım edersin. Todos'daki geceyi hatırlarsın.

— Nasıl hatırlamam. Jens'in gözleri parladı. Bir ayağım mezarda idi. Focaccı kardeşler silâhların üzerime boşaltıyorlardı. Kurşunların rüzgârı ile saçlarım havalandırıyordu. Ama sen gelince işler değişmişti. Sayende sabahleyin güneşi görebildim.

— Güzel şimdi onu ödeştireceksin.

— Söyle kimi öldüreceğim, yoksa bir yere baskın mı yapacağız?

— Hiç biri değil. Sadece malûmat istiyorum. Solo hemen işin esasına girdi. Garbridge diye birini arıyorum.

Jens suratını buruşturarak düşündü. Sonra sıralamaya başladı.

— Garstein de temizleyici dükkânı olan Akronda biri...

— Yeter yeter diye kesti. Garbridge diye bir haydut-tan bahsediyorum. Buralarda bir yerde saklanıyormuş onu öğrenmek istiyorum. Diye gürlledi Solo.

O'Flaherty'nin yüzü birden gerildi.

— Öyle birini tanımıyorum, ilk defa duydum.

— Ve L.B. Johnson'u da tanımıyorsun değilmi? Ne oldu? Korktun mu?

Bir müddet ikisi de konuşmadılar.

— Bak Napeleon (sessizliği Jens bozdu) gözünü bu-daktan sakınmıyan birisi olduğumu bilirsin. Nerelerde reler yaptrgımı sen de benim kadar bilirsin. Fakat bu se-fer korkuyorum. Sana borçlu olduğum hayatımı da kay-bedebilirim. Kötü adamlarla uğraşmak başka şey, müthiş adamlarla uğraşmak daha başka şey. Bunlar şeytanın ta kendisi. Hayır, Napoleon sana yardım edemem.

— Ben kendimi düşünmüyor muyum sanıyorsun Jens! Fakat bu işle uğraşılmazsa bütün insanlık mahvolur.

— Demek iş bu kadar mühim. Peki öyle ise.

Jens'ten aldığı adresle Solo, Nyhavn arkasındaki so-kaklarda dolaşmağa başladı. Denizcilerin devam ettiği bir kahveye girdi, cam kenarında bir masaya oturup kendini ilgilendiren evi incelemeye koyuldu.

İki katlı eski zamandan kalma içinde yaşayanların fakirliğini ortaya koyan bir binaydı. Dış görünüşünden, içindeki eşyaların da iyi şeyler olmadığı meydandaydı. Solo Jens'in yanılmamış olmasını ümid ediyordu. Yirmi dakika kadar oturdu. Eve giren çıkan yoktu. Bunun üze-rine de Solo dışarı çıkar.

Evin arkasına dolaşarak oraları kolaçan etti. Arka tarafta, dışardan pek belli olmayan bir kapı vardı. Kapı-nın ustalıkla yapıldığı anlaşılıyordu. Biraz zorlayınca kapı aralandı, içerisi karanlıktı. Dar bir koridor ufak bir odaya

açılıyordu. Oda kapısını tek bir menteşe tutuyordu. Solo dikkatle bakınca içerde bir motosiklet tekerleği gördü.

Şansı iyi gitmişti ama daha ileri gitmemeliydi. Karanlık çökünceye kadar beklemekten başka çare yoktu.

Akşam saat sekizde sokağa tekrar geldi. Etrafın sakin olduğuna kannat getirditen sonra aynı kapıdan tekrar girdi. Kilit kendisine fazla zorluk çıkarmadı. Cep fenerini yakarak etrafı kontrol etti. Etrafta doğru dürüst bir şey yoktu, kırık bir soba, meyva kabukları, boş içki şişeleri, konserve kutuları...

Koltuk altındaki tabancasını çıkardı, kemerine ilaştirdi, koridor bir kapıya açılıyordu. Fakat kapı kilitliydi. Kapının iki tarafında alçak iki pencere vardı. Pencereleden ışık gelmiyordu ama buda bir şey ifade etmezdi. Cebinden vantuzlu bir lâstik çıkardı, cama yapıştırdı sonra kesecekle lâstiğin etrafından bir daire kesti. Dikkatle lâstiği çekince camdan yuvarlak bir daire açıldı. Elini burada uzatıp camı açtı, ve sessizce içeri süzüldü. Odanın içi boştu. Ayaklarının ucuna basarak ilerledi. İlerde bir merdiven vardı, oraya doğru yürüdü ve tam merdivenin başında durdu.

Birden arkasında bir sertlik hissetti. Bir ses:

— Hadi devam etsene, dedi.

Sırtlarında tabanca hissetmek insanlara değişik şekillerde tesir eder. Meselâ film yıldızları gülüp geçerler.

Fakat Solo sırtına dayanan şeyin sinemalardaki gibi boş olmadığını biliyordu. Devam edip merdivenleri tırmanmaktan başka çare yoktu. Sırtındaki namlu kendisinden ayrılmıyordu. Merdivenin yarısında bir kapı açıldı.

— Ne var ne oluyor, Ole?

— Bir ziyaretçi var, diye konuştu arkasındaki adam.

— Arka camdan gelen bir ziyaretçi, diye ilâve etti.

Solo'yu soktukları oda büro gibi döşenmişti. Beyaz

bir masa, portatif daktilo, kitap dolapları ve koltuklar vardı.

Kitap dolabının önünde Solo'nun bu güne kadar görmediği cinsten yakışıklı bir adam duruyordu. Uzun boylu, golf pantolonlu çizmeli biriydi. Solo, atını acaba nereye koyuyor, diye düşündü.

Odada iki kişi daha vardı. Tipsiz adamlardı. Ole dedikleri adam ayağıyla kapıyı kapadı. Hâlâ tabancayı Solo'nun sırtından çekmemişti. Diğeri orta boyluydu. Yüzü insan yüzünden çok tavşana benziyordu. O'da 38 kalibrelik bir polis tabancasını Solo'ya doğrultmuştu.

— Kim bu adam Ole? Dedi yakışıklı adam.

— Bilmiyorum, pencereden giren bir ziyaretçi.

Yakışıklı adam Solo'ya döndü.

— Kimsin sen? Nereden geliyorsun?

— Leylek getirdi beni.

— Öyle mi? Görürüz şimdi. Ole tabancayı ona doğru tut, Per sen de ara üstünü, sonra Solo'ya bakmadan yazmakinesini başına geçip bir şeyler yazmaya başladı. Per Solonun karşısına dikilip,

— Sakın saçma sapan bir iş yapmaya kalkışayım deme mıhlarım olduğun yerde ona göre.

Solo dakin bir sesle,

— Bir tabancam, pantolonumun arka cebinde cüzdanımda üçyüz kronum var. Bundan başka herhangi bir vesika veya mektup yok.

Bu sırada dışarda bir gürültü oldu. Sanki birisi boş kutulara çarpmıştı. Yakışıklı adam,

— Tabancasını al yeter Per dedi.

— Ole sen burada onunla kal biz aşağıya bakalım.

Solo için fırsat doğmuştu. Yakışıklı adam halâ masa başında meşguldü. Durumu incelemeye başladı. Ole bir şeyler sezmiş olacakki,

— Aramızda kaç metre var farkındamısın? Bu kadar atlıyamassın, dedi.

— Ne?

— Sana hatırlatmak istiyorum. Üstüme atılmak gibi bir saçmalık yapacak olursan, bana gelinceye kadar her halde üç kurşun yersin karnına, senin yerinde olsam öyle bir şeye teşebbüs etmem. Solo gülümsedi.

Ole boşta olan eliyle ceplerini yokladı, bir paket filtreli sigara çıkardı. Dudaklarının arasına bir tane yerleştridi. Paketi cebine koyarken,

— Sigara içermisin? diye sordu.

— Evet dedi Solo.

Ole'de paketten bir tane aldı Solo'ya verdi. Solo için harekete geçmenin zamanı gelmişti. Ole çakmağı çakarken Solo hızla onun üzerine atıldı. Birlikte yere düştüler, tabancadan çıkan kurşun Solo'nun omuzunu yalayarak geçti. Solo hasmının bileğini bükmeye çalışıyordu. Fakat Ole tahmininden kuvvetli çıkmıştı. Diziylede karnına bastırmaya çalışıyordu. Ne varki şansı yaver gitmemişti. Tam o sırada kapı açıldı aşağıya inen adamlardan biri içeri girdi.

Solo sadece kafasına şiddetli bir darbe yediğini hissetti. Gözleri karardı bayılmıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendine geldiğinde kollarının sımsıkı arkaya bağlanmış olduğunu gördü. O kadar sıkı bağlamışlardı ki ellerine kan oturmuş simsiyah olmuştu. Ayak bileklerinde de bağlıydı. İpler dizlerine kadar çıkıyordu. Bu tavşan suratlıının işi olmalıydı. Doğrusu bravo işini iyi görmüştü.

Solo için yapacak bir şey yoktu. Halâ baygınmış gibi davranmak iyi olacaktı.

Yakışıklı adam yazı yazıyor. Ole bir koltukta oturuyordu. Yeni birisi gelmişti. Sırtında hâlâ paltosu olduğuna bakılırsa geleli çok olmamıştı. Per gerindikten sonra yeni gelene dönerek,

— Saat kaç? dedi, yakışıklı saatine bakıp,

— Onbire geliyor dedi.

— Boss nerede kaldı diye gürledi tavşan yüzlü.

— Belki yeni bir şey çıkmıştır.

— Saat dokuzda burada olacağını söylemişti. Dediğini yapar. Başı dertte olmasın.

— Saçmalama, ne derdi; Bir şeyle meşguldur.

Daktilo yazan başını kaldırıp,

— Kendinize gelin, merak edecek bir şey yok dedi.

— Öyle olmasını temenni ederim, diye cevap verdi Ole.

Dışarda bir takım sesler oldu.

— Arkadaşınız geliyor dedi paltolu adam.

Per hemen ayağa kalktı. Ellerini uğuşturarak.

— Her şey yolunda niye girmiyor içeri? dedi.

— Her zamanki gibi bir şey getirdi galiba. Belki —

— Dinleyin dedi paltolu adam.

Derinden bir zil ssei geliyordu aşağıdan.

— Ben gidiyorum diyerek tavşan yüzlü adam hızla kapıdan çıktı. Eiler masanın üzerinde duran Solo'nun tabancasını aldı, emniyeti açtı. Baştan beri en sakın o olcuğu halde şimdi heyecanlanmışa benziyordu. Paltolu adamda elini ceketinin içine sokarak tabancasını çıkardı. İkiside fare deliğinde bekliyen kedi gibi kapıya yönelmiş bekliyorlardı. Aşağıdan ayak sesleri gelmeye başladı. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Paltolu adam tabancasını emniyetini açtı.

Açılan kapıdan tavşan yüzlü girdi önce. Arkasından Garbridge ve sevgili Charles girdi.

Albay paltolu adama ve Eiler'e selâm verdi. Gözleriyle ödayı taradı. Yerde yatan Solo'yu görünce.

— A-a burada birisi var. Yaklaşıp Soloya baktı Solo'nun gözleri halâ kapalıydı. Eiler sabırsızlıkla,

— Biz onu hallederiz. Siz herşeyi hallettiniz mi?

— Bir saate kadar gidiyoruz, fakat bu adam dert yaratacak.

— Tanıyor musun onu? diye sordu Eiler.

— Evet, işini tam yapsaydın sen de tanırdın onu. Napoleon Solo'dur adı. Bir çok Thrush projesinin gerçekleşmesine mani olan genç. Mademki elimize geçirdik işimize yarar ibr şeyler öğreniriz.

— Daha değil, önce konuşmamız icabeden şeyler var. Solo işini sonra başka yerde görürüz, inatçı gençtir belki konuşturmak vakit alır.

Solo methini işitince hoşuna gitti ama iş ciddiye benziyordu. Thrush teşkilatının işkencelerini duymuştu. Eiler biraz düşündükten sonra tavşan suratlıya,

— Byron sana yardım etsinde aşağıya kilere indirin onu.

Charles önce davranıp,

— Bana bırakın ben indiririm onu dedi. Kalın kolla-

rıyla Solo'yu kedi taşıyan bir çocuk rahatlığıyla akıldırıldı. Merdivenlerden inerken bir kaç defa Solo'nun kafası basamaklara çarptı. Aşağıya indiklerinde tavşan yüzünün açtığı bir kapıdan girdiler. Burada taş basamaklar vardı. Charles Solo'yu kaldırdı bir kolunun altına aldı, diğer eliyle fener tutuyordu.

Tavşan yüzlüye.

— Sen yukarı çık ben bunun işini görürüm dedi.

— Peki, ama fazla hırpalama sonra bize lâzım olacak!

Charles tavşan yüzünün yukarı çıkıp kapıyı kapamasını duyuncaya kadar bekledi. Sonra Solo'yu bir paket gibi yere attı ve çekip gitti. Solo karanlıkta yalnız kalmıştı. Her taraf rutubetli ve taşlı. Bir kaç dakika Solo hareketsiz durdu. İplerin mücadele ettiği nispette istirahat etmeğe çalışıyordu. Her tarafı sızlıyordu. İplerde fena halde kesmeye başlamıştı. Ellerinde his yoktu artık onun için en rahat elleriydi.

Düşünmeye başladı. Eğer Charles kiler kapısını açık bırakmışsa çıkış kapısına ulaşma imkânı vardı. Kendisini bağlayan baş parmaklarını iplerin altına almaya unutmıştı. Biraz dinlendikten sonra merdivene doğru sürünmeye başladı. Sürünürken dizi bir şeye çarptı, fakat Solo onunla meşgul olmayarak sürünmeğe devam etti. Karanlıkta merdiveni bulmak kolay olmadı. Merdivene dayanarak ayağa kalkmayı denedi. Başardı. Sonra elleri topuklarına değinceye kadar geriye doğru kıvrıldı. Bütün kemikleri sızlıyordu. Oturur pozisyonuna gelince biraz dinlendi. Şimdi işin en zor kısmı kalmıştı. Dizlerini çenesine kadar çekerek bacaklarını kollarının arasından geçirecekti. Uzun uğraşmalardan sonra muvaffak oldu. Sonrası kolaydı. Bileklerinde basit iki düğüm vardı ki bunlar Solo'nun kuvvetli dişleri için bir şey değildi.

Ellerinin iplerini çözdükten sonra bir müddet kanının dolaşması için bekledi. Elleri eski hissini kazanınca

ayaklarındaki ipleri çözdü. Ufak kalem feneri hâlâ cebindeydi. Çıkarıp etrafı kontrol etti. Yerde ufak bir tabanca duruyordu. Demin dizine o çarpmıştı. Solo gidip onu aldı.

Charles'in onu orada bıraktığı yerdeydi. Tabancanın üzerinde bir yağ tabakası vardı. Temiz ve parlaktı. Uzun zamandır orada bırakılmış olamazdı.

Charles onu oraya bırakmış olmalıydı. Solo tabancayı inceledi 9 mm lik kurşunlarla doluydu. Charles'i merak etmeye başladı.

Niçin aşağıya indirmek için öne atılmıştı? Eğer tabancayı Solonun iyiliğini düşünerek bıraktıysa niçin iplerini çözmemişti? Düşünmekten vazgeçti. Kendi kendine, köyle şeyleri düşünmek insanı tımarhanelik eder dedi.

İçinden, buradan bir an evvel çıkmak geliyordu. Fakat yukarı çıkar konuşulanları dinlerse faydalı şeyler öğrenebilirdi. Sonra, oraya çıkıp tekrar ellerine düşerse başına neler gelebileceği de düşünerek bu «akşamlik kâfi» dedi. Norah Bland geldi birden bire aklına.

Albayın sesi geliyordu. Yavaş bir sesle aynı cümleyi tekrarlıyordu.

— Alo Hades, alo Hades.

Birden müthiş bir patlama oldu. Solo olduğu yerde sendeledi. Her taraf toz duman içinde kaldı. Patlamadan binanın ön tarafı çöküyordu. Işıklar söndü.

Odadakiler telâşa kapıldılar. Solo Eiler'in.

— Işıkları yakın diye bağırıldığını işitti.

— Nasıl yakalım sigorta attı.

Kapı açıldı ve bir el feneri Soloyu aydınlattı. Solo'nun kim olacağını düşünecek vakti yoktu. Hemen tetiğe asıldı. O sırada tavşan yüzünün hırıltıyla karışık «Solo» dediği duyuldu. Bir ışık parladı ve arkasından yere düşen bir gövde sesi. Solo iyice duvara yapıştı. İçerden karşı duvara kurşun yağıyordu.

Sonra bir sessizlik oldu.

İçerdekiler dışarı çıkamıyor, Solo içeri giremiyordu, iki tarafda ilk hareketi karşıdan bekliyordu. Sessizlik bir kaç saniyeden fazla sürmedi ama saatler gibi geldi. Sonra albayın çığlığı sessizliği bozdu,

— Pencere.

Birden değişik kalibreli namlular konuşmaya başladı. Adamlar kapıya seğırttiler. Solo tabancasını merdiven boşluğuna doğru boşalttı. Aşağıdan üç el ateş edildi. Sonra tekrar sessizlik oldu.

Solo hemen duvar boyunca yere yattı. Sırtını duvara iyice dayadı. Erkekçe bir iş değildi yaptığı ama boş tabancayla başka şeyde yapılmazdı.

Ayak sesleri duyuldu. Sonra kuvvetli bir ışık odayı taradı. Solonun üzerinden geçerek İlyya Kuryakin'in sesi duyuldu:

— Ne o fare mi avlıyorsun?

ALTINCI BÖLÜM

Solo İly'a'yı hayal meyal görüyordu. Ama onun her zamanki gibi sakın, temiz giyimli olduğunu tahmin ediyordu. Halbuki kendisi toz toprak içindeydi.

— Nasıl girdin buraya?

— Merdiven dayayarak. Binayı yirmi dakikadır kordon altında tutuyorduk. Bakalım Alexandre Waverly bu işe ne diyecek? Bilirsin intizamsızlığı sevmez Waverly.

— Ne intizamı?

— Birde sen gör diyerek, İly'a feneri odanın içinde dolaştırmağa başladı. Tavşan suratlı iki büklüm yere yuvarlanmıştı. Eiler sırt üstü yatmış yıldızları saymak ister gibi gözlerini havaya dikmişti. Bjorn kan içinde yüzükoyun yatıyordu.

Kitap dolabı açıktı, içinde bir telsiz vardı. Demek ki albay buradan konuşuyordu. Charles, Albay ve Per bu hengamede kırıış kırıışlardı.

İly'a Eiler'in yazdığı kâğıtları toplamaya başladı.

— Ne yapıyorsun burada?

— Asıl ben sana sormalyım bunu. Halâ New York'ta olduğunu zannediyordum.

— Senden sonraki uçakla geldim. Karen'le birlikte çalışacağım. Emir ne yaparsın.

— Yazık, dedi Solo, daha önce gelseydiniz beni zahmetten kurtarırdın.

Merdivenlerden Mr. Jorgenson çıktı. Elinde otomotik bir tabanca vardı. Solo'ya dönüp,

— Dışarda birisi var. Cankurtaran gelinceye kadar yaşar mı bilmem ama seni istiyor.

— Diğerlerini yakaladınız mı?

— Bir tanesini, o da seni istiyor.

Merdivenin altında Charles yatıyordu. Çirkin yüzü bembeyazdı. Solo'yu görünce kımıldamak istedi.

— Kimsin sen? diye Oslo sordu.

— Vazifemi... yapmaya... çalıştım. Konuşamıyordu.

— M. 1. 7. ... Gözleri kapandı başı kenara düştü.

Bir kaç saatlik uyku ve soğuk duştan sonra Solo Paramount mamulleri şirketine gitti.

Sarışın Solo'yu görünce yıldı ama Solo'nun vakti yoktu.

— Haydi patronuna geldiğimi söyle.

Odada üç kişi vardı. Jorgenson, İlyya, Karen.

Jorgenson lâfı uzatmadan,

— Dökülen süt için ağlamanın faydası yoktur. Garbridge kaçtı. İşimize yarayabilecekler öldürüldü. Şimdi ne yapmamız gerektiğini kararlaştıralım.

— Hiç değilse bir şey biliyoruz. Siz gelmeden Hersense gitmekten bahsediyorlardı. Orada ne olabilir? dedi Solo.

— Horsens 38.000 kişilik bir endüstri kasabasıdır. Bisiklet fabrikası vardı. TV makineleri yapılır, pikap ve teyp yapan fabrikalar vardır. Birde et kooperatifi vardır. Garbridge'nin niye oraya gitmek istediğini anlıyamıyorum.

— Bilmiyorum ama televizyon ve radyo yapılması orayı her halde Thrush için önemli bir yer yapmıştır.

— Fakat uçan daireleri o ufak kasabada yapamazlar. Bu iş büyük fabrikalar ister oysa orada yok öyle şey.

— Gerçekten orada öyle fabrikalar yok. Bland'ın getirdiği filmlerde görülmüyordu, dedi, Karen, yalnız en-

teresan bir şey var. Bazı fotoğraflarda, etrafda bina olmadıği halde nöbetçiye benzer adamlar var.

— Yani açık araziyi bırakıp fabrikayı yer altındamı kurduklarını söylemek istiyorsun dedi İlyya gülerek.

Solo'nun kafasında ani bir şimşek çaktı.

— Allahım... tamam... buldum, o hadiseler olmadan Garbridge telsizle bir yerle temas kurmak istiyordu. Hades, Hades diyordu.

— Hades... toprak altı, tabii yer altı fabrikası, 11. ci dünya harbinde Alman'ların yaptıkları fabrikalar, dedi Jorgensen.

— Danimarkada işgal esnasında öyle fabrikalar yaptılar mı?

— Yaptılar ya, herkesin gerilen sinirleri gevşedi.

Solo köşedeki masaya giderek bardaklara içki doldurdu, hepsinin ihtiyacı vardı buna. Onlar içkilerini içerken içeriye Gütte girdi. Kürk yakalı kırmızı bir elbise giymişti. Dar elbise vucuduna yapışıyor bütün hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Gütte ile Solo birlikte çıktılar.

— Bu sabah ve dün akşam olan herşeyi biliyorum. Yazılan raporları ben şifrelediğim için herşeyi öğrenirim. O fabrikayı bulmalısın Solo.

— Bulsak iyi olacak ama işe nereden başlamalı onu bilmiyorum.

Horsens'de bir şey öğreneceğini zannetmiyorum. Bana kalırsa Oarhus'a gitmelisin, orada ihtiyar birisi vardır. Elini cebine soktu bir zarf çıkardı. Adı ve adresi burada. Git bul onu. Eğer Almanların yer altı fabrikaları varsa o bilir.

— Peki bunu niye Jorgensen'e söylemedin?

— Jorgensen kendisine akıl öğretilmesini pek sevmez dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

SAS uçağı Kopenhandan havalandıktan sonra kırk-beş dakika içinde Tırstrup hava alanına indi. Hafif kar yağıyordu. Solo Oarkus'a gitmek üzere bir taksi tuttu. Önünde 22 mil vardı.

— İlk defa mı gidiyorsunuz? diye şoför sordu.

— Evet.

— Amerika'lı mısınız?

— Evet.

— Buraya yazın gelmeliydiniz. 4 Temmuz Amerika'dan sonra en iyi burada kutlanır.

— Sahi mi?

— Sorma, her 4 Temmuzda binlerce Danimarka'lı ve Amerika'lı aile Rebild tepesine çıkarlar. Buraya yüz kilometre mesafededir. Orada şahane bir balo verirler. Bize de iyi iş olur. Bir defasında bir Texas'lı kendisini oraya götürüp getirmem için 100 dolar verdi. Bir kaç dolar daha verse idi arabamı satın alabilirdi.

Solo'yu La Tour motelinde indirdi.

— Burası çok iyi bir yerdir. Temiz ve yemekleri lezzetlidir. Şehre inip etrafı görmek, biraz gece hayatı yaşamak isterseniz Den Blaa Fugl'a gidin. Sabah beşe kadar açıktır. Taksiyle beş dakika sürer.

Solo 10 numaralı odaya yerleşti. Burası iki yataklı idi. Gardrop, yazı masası, radyosu ve banyoya açılan bir kapısı vardı.

Solo duş aldı, traş oldu, elbisesini değiştirdi. Çantasından ufak bir âlet çıkardı. Yaylı çelik metreye benziyordu. Ufak bir düğmeye bastı ve konuştu, telsizdi bu.

— Jester.

İllya'nın sesi cevap verdi,

— Burası Jester.

— Horsens'de yeni bir şey varmı?

— Hiç bir iz yok. Karen halâ dışarda. Yanlız acaip bir şey var. Sender diye birisini tanıyormusun?

— Hayır.

— Burada fabrikalardan birinde elektronik mühendisi. Üç gün evvel işinden çıkmış, bir konferansa gidecekmiş konferansa da gitmemiş görende yok kayıp adam.

— Polis?

— Bulmaya açlışıyor ama şimdilik bir şey yok. Şahit filan yok bürodan çıktıktan sonra gören olmamış.

— Bana bir resmini bul, iyi günler dedi ve düğmeyi çevirdi.

Oarhus'un turist çeken yerlerinden birisi de Den Gamle By'dir. Eski şehir de derler. Dr. Peter Holm 1909'da eskiden kalma bir evi yenileştirerek yeni bir çığır açtı. Sonra elli üç ev daha eski haliyle yeniden yapıldı. Orada yaşayanlar tarih içinde yaşar gibi oldular. Her şeyi ile o mahalle eski biçimindedir.

Solo bu eski şehre geldiğinde yağan kar burayı kartpostallardaki manzaralara benzetmişti. Dar bir dereyi tahta bir köprüden geçerek aradığı eve geldi. Kapıda saat tamircisi yazıyordu fakat kapıyı açan daha ziyade profesöre benziyordu. Kısa boyluydu, cildi kâğıt gibi kırıkmızı ve kırışıktr. Saçları bembeyaz ve uzundu. Kalın gözlükleri altında mavi gözleri vardı.

Kahverengi ceket, kırmızı gömlek, gri ütüsüz pantolon giymişti. Ayaklarında uçları kıvrık terlikleri vardı. Yaşlı olmasına rağmen dinçti.

— Goddag, goddag, Hvormed kan jeg tjene Dem?

— Ja.

— İngilizce biliyor musunuz? diye sordu Solo.

— Azıcık eğer yavaş konuşulursa anlarım.

— Güzel, size Kopenhag'dan Gütte'nin selâmlarını getirdim.

— Orada bir sürü Gütte vardır, dedi ihtiyar hayretle.

— Size selâm gönderen Gütte bu melodiyi sevdiğinizi söyledi diyerek süvari marşını ıslıkla çalmaya başladı.

Mavi gözleri parladı, dudakları iki yana çekildi bembeyaz dişleri göründü.

— A! Gütte... buyurun.

Oda alçak tavanlıydı. Eski tip eşyayla döşeliydi. Büyük bir soba odaya tropikal sıcaklık veriyordu.

— Lütfen oturun. Benim sevgili Gütte'm nasıl? İyi mi? Size önce bir şey ikram edeyim. Bira içer misiniz? Jutland birası güzeldi.

— Evet.

— Güzel, diyerek mutfığa gitti. Döndüğünde elinde iki büyük bardak bira vardı.

— Çaldığınız melodinin önemini biliyorsunuz değil mi?

— Tanıyacağınızı söyledi.

— Mukavemet teşkilâtının parolası idi bu. Bu demektir ki Gütte sadece selâm yollamağa göndermedi sizi buraya.

— Haklısınız diyerek görevini anlattı.

Sorensen sözünü kesmeden dinledi. Sonunda:

— Garbridge'i tabii tanıyorum. O'nunla daha ciddi meşgul olmalıydık. Önceleri işi hafife aldık sonunda biz zararlı çıktık. Uçan dairelere gelince... tabii duydum, duymayan kaldımı ki? Fakat onlara inanmıyorum. Şeytanı, perileri gördüğünü söyleyen pek çok kimse vardır.

— Fakat uçan dairelerin resimleri var bizde. Hakikaten mevcut bunlar. Onların Jutland civarında yer altı

fabrikalarında yapıldığını tahmin ediyoruz. Onun için bu-
radayım.

— Evet Oarhus ile Horsens arasında bir tane Alman-
lardan kalma bir fabrika var. Olabilir...

— Sonder'i tanıyormusunuz?

— Sonder? Ha... ha evet işgal sırasında tanışmıştık.
Bir Komünist grupla çalışmıştı. Yanlış fikre kapılma dos-
tum. Bizim Komünist'lerimiz işgal sırasında çok cesurdu-
lar ve iyi işler gördüler. Sonder tam bir idealistti ve her
idealist gibi tehlikeli idi. Arzusuyla ortadan kaybolduğunu
zannetmem. Thrush gibi bir teşkilât onun dünyayı değiş-
tirmek hususunda fikrine uygundur, onlara katılmış ola-
bilir?

— Faydası ne olabilir? Onlara jet mütehassısı, elek-
tronik mühendisinden daha faydalı olabilir?

Sorensen başını salladı.

— Eğer inanacak olursak, onların makinaları sessiz
uçuyur. Zaten tehlikeli olan da bu. Fakat jet görültü çı-
karır. Uçan dairelerin manyetik kuvvetle belki de iyonas
ferdeki elektrik gücüyle hareket edebileceğini zannedi-
yorum. Böyle bir şeyi Sonder gibi kıymetli birisi pek âlâ
gerçekleştirebilir.

— Peki ya patlamalar? Filmler patlama tespit etmiş.

— Makineler daha deneme safhasında. Uçuş esnasın-
da arızalanabilirler, onları yok etmenin en iyi çaresi ha-
vaya uçurmaktır. Böylece kimsenin eline geçmemiş olur.

— (Ayağa kalktı) Dostum, öğrenmek istediğimizi
meydana çıkarmanın bir yolu vardır. Yarın seninle bera-
ber gidip fabrikayı arayacağız. Şimdi biz içip keyfimize
bakalım.

— Yarın mı? Ama...

— İtiraz istemem. Pencereden, yağan karı işaret
ederek.

— Bu havada uçan daireler de uçmaz.

Solo La Toura dönünce Karen'le İly'a'yı kendisini bekler buldu.

— Horsens'den eli boş döndük. Sonder'in nereye gittiği belli değil bulut mu oldu nedir? Garbridge'i de gören yok.

Solo'ya Sonder'in resmini uzattı. Vesikalık bir resimdi. Elli yaşlarında bir adamın resmiydi.

— Ne olduğunu zannediyorsun? dedi İly'a.

— Eğer duyduklarım doğru ise Thrush'a kendi isteğiyle katılmış. Sorensen böyle bir şeyin ona cazip gelebileceğini söyledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sorensen şafak vakti La Tour'a üstü kapalı bir kamyonla geldi. Şoför koltuğunun yanında çift namlulu uzun menzilli bir tüfek vardı. Soren sen balıkçı şapkası giymişti. Sırtında kürklü bir gocuk ayağında çizmeler vardı.

— Konforlu değildir ama gideceğimiz yerin şartlarına uygundur, sonra dikkati de çekmez.

Karen ve İly'a'yı görünce durakladı, mahcup bir tavırla.

— Bizimle birlikte bir bayanın geleceğini bilseydim başka şeyler düşünürdüm.

— Bu işlere girdikten sonra ben de erkek oldum, onun için üzülmeysin dedi Karen.

Birbirlerine sokularak dar yere yerleştiler. Herning yolundan batıya gidiyorlardı. Her taraf karla kaplıydı.

— Buraların çok hatırları vardır. Meselâ şu yol Silkeborg kasabasına gider. Orada şair Kaj Muuk Almanlar tarafından aleyhlerine konuştuğu için öldürülmüştü. Yol kenarında bir hendekte köpek gibi vurdular onu. Öldüğü yerde bir taş dikilidir şimdi.

Eliyle geniş bir daire çizerek.

— Bu gördüğünüz yerler, kendi halinde insanların yaşadığı bir ülkeydi. Almanlar onun için yer altı fabrikasını buraya yaptılar. Yoksa kolay olmasından değil. Çalışmaları kolay olmadı biz bile yardım etmiştik onlara.

— Ne yapıyorlardı? diye Solo sordu.

— Roket araştırmaları yapıyorlardı. V2'lerin bir çok parçaları burada yapılırdı.

— Thrush'ın hâlâ onların aletlerini kullanabileceğini zannediyormusunuz? diye İlyas sordu.

— Zannetmiyorum. Aletler çürümüştür ama bunlar kendi aletlerini onların yerine yerleştirmiş olabilirler.

Direksiyonu sağa kırarak ana yoldan ayrılıp dağ yoluna saptılar. Dik bir yamaca tırmanıyorlardı. Yavaşladılar. Sorensen,

— Şimdi göreceğiz. Eski fabrikanın olduğu yere yaklaşıyoruz. Durmayacağım, ama emniyette olmanız için siz arkada saklanın, görünmeyin dedi.

Eir kaç dakika sonra Solo.

— Bakın, diye karşıdaki tepeyi işaret etti. Sanki dev bir el tepeyi oymuştu. Koca tepenin yarısı kesikti. Vinçler ve bir sürü makinalar görülüyor. Yere döşenen ray tepenin içine kadar gidiyor ucu görünmüyordu. Tepenin etrafını yüksek tel örgü baştan başa çeviriyordu. Kapının iki yanında yüksek kuleler vardı. Kamyon kalenin önünden geçerken eli tüfekli bekçiler merakla kamyonu süzüyordu.

— Burasını kireç ocağı olarak kullanıyorlar. Bütün bu tepeler kireç taşıdır.

— Hiç kireç ocağının elektirikli telle korunduğunu, tabancalı bekçileri olduğu görülmüş müdür?

— Görülmemiş ama onları bundan men eden bir şey yoktur.

— Mesele içeri nasıl gireceğimizdir, dedi Solo.

— Herhalde buyur etmeyecekler bizi.

Kısa boylu, tıknaz Vikins'ler gibi sakal uzatmış birisi koşarak yanlarına doğru geldi.

— Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Ve tanıştırmıyayı beklemeden hepsinin ellerini sıktı Sorensen:

— Bu Viggo Jacopsen'dir. Mukavemet teşkilatının eski sadık bir ferdi. Bizi bekliyordu. Geriye aynı yoldan döneceğiz. Kamyonun boş olması dikkati çeker onun için Viggo bize bir şeyler verecek. Ne olduğunu bilmiyorum.

Unutmayın onlar kendihalleriyle madenciler tînde kendi halimizde çiftiçleriz.

— Evet biz masum kimseleriz. İçeri buyrun. Karım sizler için yemek hazırladı.

Girdikleri ev samimiyet kokuyordu. Sevimli zevkle döşenmiş bir madenci evi idi. Duvarlarda ufak Danimarka bayrakları asılıydı. Karısı güler yüzlü bir kadındı.

— Size karım Else'yi tanıtayım, lisanınızı konuşamaz ama çok güzel yemek pişirir.

• Else gülümseyerek tabaklarına yemek koydu. Sonra kocasına kendi lisanıyla bir şeyler söyledi.

— Halâ tedbirlidir karım, eskiden Kopenhag'da hemşire idi. Gündüzleri hemşire geceleri sabotajcı olarak çalıştı. Gestapo onu yakaladığında her şeyi denediler fakat söyletemediler. Bugün çoğumuz O'nun sayesinde hayattayız.

— Kahraman bir kadınmış dedi Karen.

— Bu mesele ne? Niçin senin kamyonunu dolduracağım ve bu ziyaretizin sebebi nedir? diye Sorensen'e sordu Vigo.

— Mr. Solo'nun bir derdi varda. Solo'ya dönerek:

— Vigo'ya itimat edebiliriz. Yardımı dokunur bize çekinmeyin anlatın herşeyi dedi.

Solo herşeyi bir defa daha anlattı. Viggo sessizce fakat artan heyecanla dinledi onu. Sonunda «Tabii! Tünel dedi.

— Hâlâ harap olmadı mı?

— Almanlar burada iken bir kere onların ne yaptıklarını öğrenmek istedik. Onun için de doğrudan doğruya fabrikaya giden bir tünel kazdık. Öğrenmek istediğimizi öğrenince de fabrikayı dinamitledik. Artık fabrika yok fakat fabrikaya açılan tünele bir şey olmadı.

— Öyleyse gidip bakalım, dedi Solo.

Viggo kalın bir çiftçi gocuğu giydi bir çekmecedен 9 mm'lik otomatik bir tabanca çıkardı. Tabancayı sağ cebine kurşunları sol cebine yerleştirdi. İlk defa kız arkadaşıyla buluşmaya giden bir çocuk kadar neşeliydi.

Bahçede Sorensen'in arabadan tüfeğini almasını belediler. Sonra Viggo'nun peşinden yola koyuldular. Viggo onları bir ahıra götürdü ahırın ucunda büyük bir kütük duruyordu. Viggo duvardaki halkayı çevirince kütük yerinden oynadı ve çelik bir merdivenin ilk basamakları göründü. Viggo el fenerini yakarak,

— Önce ben gideceğim bakalım herşey eskisi gibi mi? Çoktandır kullanmadık bu yolu. Yirmi basamak indikten sonra toprak yol başlar dedi ve yola koyuldu. Sorensen:

— Solo, sen ve arkadaşların önden gidin ben arkada kalıp kapıyı kapatağım. İçerdeki hava ağırdı ama nefes almayı zorlaştırmıyordu.

— Burayı kimse kullanmamış diyerek Viggo lâmbasını örümcek ağı gibi gerilmiş pamuk iplikleri tuttu. «Bunları biz yapmıştık» sesini yavaşlatarak «Beni takip edin fakat konuşmayın tünel sesi çoğaltır silâhlarınız hazır olsun öbür uçta ne olduğunu bilmiyoruz.»

İlly ve Solo otomatik tabancalarını çıkardılar emniyeti açtılar Karen 7.65 lik tabancasını çıkardı uğur getirmesi için namluyu öptü. Sorensen tüfeğini tekrar kontrol etti. Viggo'nui lâmbasını takibe koyuldular.

Bir müddet sonra tünel okadar alçaldı ki emeklemek zorunda kaldılar. Elbiseleri bazen bir şeye takılarak yırtıyordu. Karen'e bu emekleme çok uzun geldi. Birden Viggo durdu eliyle onlarada durmalarını işaret etti. Lâmbasını söndürdü.

— Olduğunuz yerde kalın ben ileri gidip bir bakacağım emniyetli mi diye? fısıldadı Viggo.

Karanlıkta beklemek onlara uzun geldi. Nabız atışlarını duyuyorlardı sanki.

Nihayet Viggo onları çağırđı tekrar emeklemeye başladılar. Sonunda tünel genişledi ve ayağa kalktılar. Her tarafları sızlıyordu. İlyya elini uzatınca taş bir duavra dokundu. Sorensen yavaşça Solo'ya, «ufak fenerini ver» dedi. Işığı duvara tutmağa başladı. Işık madeni bir kapağın üzerinde durdu. Sorensen'in eli göründü, ufak bir hal kaya dokununca... hiç bir şey görünmez oldu ışık söndü. Sorensen yavaşça kapağı çekmeye başladı. Önce kenarlarından hafif bir ışık belirdi sonra birden parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı. Kulakları tırmalayan bir motor sesi kulak zarlarını patlatacak kadar kuvvetle geliyordu. Tünelin duvarları sallanıyordu sanki. Karen başını iki elinin arasına aldı bayılacak kadar fena olmuştu.

Solo kulaklarını elleriyle tıkıyarak kapağa iyice yaklaşp içeriye baktı. Parlak ışık gözünde kâbus yaratıyordu. Sorensen kapağı biraz daha açınca içerisi daha rahat göründü.

Bir fabrikaydı Yüzlerce ampul aydınlatıyordu. Ortada yuvarlak kocaman bir makine parlıyordu. Üst üste konmuş iki büyük disk görünüyordu. Çapı enaz otuz metre olmalıydı. Onun hemen üstünde kubbe biçimin de bir kule ve bir kabine vardı. Madeni bir merdiven kuleden alttaki diske kadar uzanıyordu. Alttan aklın kablolar acaip şekilli bir jeneratöre bağlanıyordu. Belliydiki rahatsız edici ses jeneratörden geliyordu.

Solo bir bölmeden iki adam çıktığını gördü. Başlarında miğfer olmasına rağmen biri albay Garbridge'e benziyordu. İki adam merdivenden aşağıya indiler. Bir kaç saniye sonra bir traktör belirdi. Arkasındaki romörkörde yuvarlak boru gibi şeyler vardı. Büyük diskin yanına gelince durdu, traktör onun yanında çocuk oynacağı gibi duruyordu.

Solo hayranlıkla başkan Sorensen'in kolunu çekerek geri döneceklerini işaret etti.

Jeneratörün görültü sahasından uzaklaşıp konuşabilecekleri yere gelince Solo:

— Hiç hidrejen bombası gördünmü? dedi.

— Hayır, diye cevap verdi Sorensen.

— Öyleyse geri dön ve tekrar bak. Traktörün taşıdığı şey soba borusu değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tüneldeki havadan sonra ahır kokusu onlara iyi cins-
şarap kokusu gibi geldi. Solo hemen saatine baktı çalışı-
yordu, öğle üzeriydi. Viggo onları tekrar eve getirdi.

— Şimdi banyoya ve kuru elbiselere ihtiyacınız var
diyerek karısına bir şeyler söyledi.

— Uçan dairelerin olduğunu gördük. Şimdi ne yap-
cağız?

— Yanhız var değiller, harekete geçiyorlar, dedi Solo.

— (devam ederek) Bombaları herhalde boşuna yük-
lemiyorlar. Çabuk olmalıyız.

— Ne yapabiliriz? diye Sorensen sordu.

— El bombası atalım, dedi Viggo.

İllya güldü,

— O muazazm makinalara bir şey yapamayızki el-
bombalarıyla.

Solo kalktı kendisine bir bardak içki hazırladı:

— O şeyler hidrojen bombasıyla havalanmamalı.
Havalanacak olursa... her şeye elveda... Çok az zamanı-
mız var. Makinaları havalanmadan ele geçirmeliyiz. Mr.
Waverly yeni oyuncakları sevdiğini bilirsin dedi İllya'ya.
Köpüren bira bardağını havaya kaldırdı, köpükleri sey-
retti.

— Akşama kadar vaktimiz var, herhalde o şeyi hava
kararmadan çıkarmazlar. Acaba oradan nasıl çıkıyorlar?

— Zannedersen şöyle izah edebilirim dedi, Viggo. Siz
ülkenizde roketlerinizi derin silolarda muyafaza edersi-
niz. Hareket eden çatı silonun üstünü kapatıyor ve kapak

olduğu zaman etraftan farkı olmuyor. Almanlar burdayken roketlerini öyle saklarlardı.

Bunlarda aynı sistemi kullanıyor olmalılar. Tabii bunların ki daha gelişmiş. İnsanlar böyle girip çıkar. Uçan daireyide her halde kireç madenindeki büyük oyuktan çıkarıyorlardır.

Solo başını sallayarak:

— Mümkün, kaç kişi gördün?

— Albay ve arkadaşlarından başka bir traktör şofürü bombaları taşıyan altı kişi ve jeneratörün yanında çalışan iki kişi, hepsi onbir ediyor ama uçan dairenin içindedey olabilir.

— Acaba albayın yanındaki kimdi? diye sordu Karen.

— Kim olacak Sonder'di. Görür görmez tanıdım dedi Viggo.

Solo içkisini bitirdikten sonra ufak telsizini çıkardı. «Yardım istememiz gerekiyor» diye düğmeye bastı.

— Alo Universal, alo universal.

— Universal konuşuyor, universal konuşuyor. Gütte'nin sesiydi.

— Mr. Jorgensen'le hemen temas et bana birkaç kilo acıbadem kurabiyesi, kurşun kalem, bir küfe ananans ve bir kavanoz da Londra yosunu gönderin.

— Olur, nereye ve ne zaman?

— Mümkün olduğu kadar çabuk en fazla bir saat içinde, bir dakika ayrılma... diyerek Viggo'ya döndü.

— Silkebory civarında itimat edebileceğin birisi varmı?

— Eski bir komşumun çiftliği var. Emin kimsedir.

Tekrar telsizi eline aldı:

— Hemen istediklerimi yere paraşütle atın. Sonra Viggo'ya telsizi verdi, «teferruatı siz konuşun» dedi. Gütte ile Viggo kendi lisanlarıyla bir şeyler konuştular. Sonra Viggo:

— Anlaştık. Bir saat içinde malları atacaklar, gidip ben alacağım, oradakileri merak etmeyin ağızları sıkıdır.

Koyun derisi bir ceket giydi ellerini sallayarak dışarı çıktı. Biraz sonra kamyonun motorunun çalıştığını duydular, sonra ses gittikçe hafifliyerek duyulmaz oldu.

— İstediklerin ne?

— Gelince görürsün, şifreli olarak bazı şeyler istedim, bize çok lâzım olan şeyler.

Oturma odasındaki saat dördü çaldığı zaman geri dönen kamyonun sesini duydular. Viggo memnun tavırla içeri girdi. Parmağıyla zafer işareti yaparak:

— Herşey yolunda gitti. Tam söylediğimiz yere attılar. Kolay oldu. Yol boş olduğu için kimse beni görmedi.

— Güzel, herşeyi gözden geçirelim. En mühim mesele fabrikanın faaliyetini durdurmaktır. İmkân olursa uçan daireyi tahrip edilmeden ele geçirirsek çok daha iyi olur. Ve hele en mükemmeli albayı ve Sonder'i sağ olarak ele geçirmemizdir. Fakat ne olursa olsun albayı elimizden kaçırmamamız gerekir. Diğer işçilerin ne olacağı mühim değil anlaşıldı mı?

Hepsi anladık kabilinden başlarını salladılar.

— Güzel, şimdi size plânı anlatayım. Tüneli ben tazyikli gaz tüpünü yanıma alarak geçeceğim. İlyya ve Viggo gidecek. Karenle Sorensen'de kamyonla gidecekler. Sorensen sen kamyonu kimsenin göremeyeceği bir yere parket. Karen orada gözcü olarak kalacaksın. Diğerleriniz madene doğru yürüyün, elinize vereceğim bombaları tel örgü boyunca yerleştirin. Saatine baktı,

— Her halde saat altıya kadar tüneli geçer fabrikaya ulaşabilirim. Altıyı beş geçse tünelin sonundaki kapıyı açıp, aya başlayabilirim. Sizde bombaları o saate ayarlayın. Tamam mı?

— Tamam. Uzun zaman sonra elime bomba alacağım, tıpkı gençliğimde olduğu gibi, diyen Viggo çocuk gibi heyecanlıydı.

— (İllya ve Sorensen kamyonundan iki ağır çanta getirdiler.) Gütte bir tabura yetecek kadar el bombası yollamış. Viet Coug'la çarpışacağız zannetmiş galiba, dedi İllya.

Viggo bir dolap açtı içinden askerlerin sırtta taşıdıkları çantalardan çıkardı. Solo çantalardan birini açtı. İçinde ince uzun metal kutular ve. Uçlarında husi gibi bir yer vardı Burada lâstik kapaklar vardı. Yangın söndürme aletine benziyordu. Bunları sırt çantalarına yerleştirdi, sonra herkese birer çanta verdi.

— Saatlerinizi ayarlayın. Bu oyun her yerde aynı anda başlamalı, o zaman daha eğlenceli olur, dedi. Solo coşmuştu, gitti dolaptan çıkardığı bardaklara içki doldurdu, Herkese bir bardak verdikten sonra, kendi bardağını kaldırdı:

— Bizim sağlığınıza, düşmanın mahvına!

Karanlıkta herkes bir istikamete dağıldı.

Solo kapıda durup kamyonun uzaklaşmasını seyretti, sonra kapıyı kapayıp ahıra gitti.

Tünelde ilerlemesi bu sefer daha zor oluyordu. Sırtındaki ağır çanta güçleştiriyordu yürümesini. Taşıdığı yükü bir taşla çarpmamaya çok dikkat ediyordu. Sonunda tünel bitti ve duvar çıktı karşısına. O müthiş gürültü bitmişti. Bu bir bakıma fena idi, en ufak bir çıtırdı duyulabilirdi.

Fosforlu saatine baktı 5.55'di. Yavaşça sırtından çantayı indirdi, içinde yangın söndürme aletine benzeyen şeyi çıkardı. Ufak lambasını yakacak aletini kontrol etti.

Saatine tekrar baktı 5.57'di idi.

Kamyon ışıklarını yakmadan homurdanarak yokuş-tan iniyordu. Sorensen direksiyonun üzerine iyice eğilmiş bütün dikkatini yola vermişti. Bir ağaç kümesinin yanında kamyonu ana yolun kenarına çekti. Motoru durdurdu.

— Buraya kadar işler iyi gitti, dedi. Ağaç dalları kamyonun üzerine iyice eyiliyor, görünmesine mani oluyordu.

— Burada kamyon emniyettedir. Madene bir mil mesafedeyiz, artık yürüyeceğiz, diyerek Sorensen kamyon-dan aşağı atladı. Çantasını sırtına aldı.

— Mademki Viggo'nun muntıkasındayız kumandayı o alsın, kabul mü? diye İllya'ya sordu.

— Peki, dedi İllya.

— Karen sen burada gözcü olarak kalıyorsun. Telsiz ve tüfeğin hazır mı?

— Evet.

— Öyleyse iyi şanslar.

Kızılderili usulü yürüyüşe geçtiler, Viggo önde yol gösteriyor Sorensen en arkadan gidiyordu. Yüzlerine belli olmasın diye siyah boya sürdüler.

Karen artık onları görmüyordu. Kamyonun rüzgâra karşı olmayan tarafına geçip oturdu. Dondurucu bir ayaz vardı. Biraz konyak olsaydı ısınırdım diye düşündü.

Viggo durdu iki yüz metre kadar ilerde sarı bir ışık belirmişti.

— Gözetleme kulesi, diye fısıldadı.

İlerlemeye başladılar. Işık gittikçe daha parlıyordu. Kulenin en üstünde bir pencereden geliyordu. Hiç bir hareket yoktu yol tarafında.

Biraz daha ilerlediler,

— Bak! bir muhafız diye İllya fısıldadı.

— Bana bırakın onu, ikiye ayrılın ve bombaları tel örgülerin altına yerleştirin.

Yere yattı, donmuş toprağın üzerinde yılan gibi kıvrıla kıvrıla sürünmeğe başladı.

Muhafız sigarasından çektiği dumanı ciğerlerine götüremeden yediği sert bir darbeyle olduğu yere yığıldı. Saldırı okadar ani olmuştu ki bağırmaya bile fırsat bulamamıştı. İlyya yavaşça adamı binadan uzağa sürükledi sonra geri dönüp bombayı duvarın kenarına yerleştirdi.

Saat tam altıyı üç geçe Solo kapağı açtı. Kalın camlı siyah bir gözlük takmıştı ışıktan korunmak için. Dev uçan daire hala rampasının üzerindeydi. Alttaki diskteki kapak açıktı fakat merdiven yoktu. Traktör olduğu yerde duruyordu, arkasındaki römork boştu. Şoför açık kapaktan diskin içine bakıyordu, galiba birisiyle birşeyler konuşuyordu. Jeneratörün yanında da bir kaç kişi vardı. Yerdeki kalın kablolar kaldırılmıştı.

Albay ve Sonder meydanda yoktu. Solo:

— Acaba uçan dairenin içindeler mi? diye düşündü.

Altıyı dört geçe gaz maskesini çantadan çıkardı ve taktı. Mantar tıpasını çıkartıp elindeki aleti ters çevirdi.

Tazyikli hava, fabrika binasına hücum ediyordu. Adamların hepsi korkuyla başlarını yukarı kaldırdılar. Bir an öylece kala kaldılar, sonra yüzleri gerildi gülmeye başladılar. Tabii bir gülme değildi bu. Bir kaç saniye sonra çığınca kahkahalarla gülüyor korkunç sesler çıkarıyorlardı. Gülmelerini kontrol edemiyor, duramıyorlardı. Körler gibi değişik istikametlerde koşuyor sonra tekrar geriye dönüyorlardı.

Uçan daireden Sonder ve iki kişi daha çıktı. Boş nazarlarla adamlara bakmaya başladılar. Gaz tesirini onların üzerinde göstermekte gecikmedi.

Teker teker yere yığılmaya başladılar. Yüzü koyun yatıp ellerini bacaklarını yana açıyorlardı. Biraz sonra kimsede hareket kalmadı.

— İyi uykular kocabebekler, dedi Solo. Kapağı sonuna kadar açarak zorla odaya atladı.

İlyya saat tam altıyı beş geçe bombanın bağlı olduğu kolu bastırdı. Korkunç bir gürültü arkasından alevler çıktı. Gözetleme kulesinden parçalar patlayan mısır gibi etrafa sıçırıyordu. İlyya olduğu yere iyice yattı başının üzerinden taşlar vızıldııyla geçiyordu. Başka patlama sesleri de gelince Viggo ve Sorensenin de başarıya ulaştığını anladı.

Hemen ayağa fırladı tüfeğini ateşlemeye hazır vaziyette tutarak madenin girişine doğru ilerledi. Bir anda bir projektör belirdi ve ışık hemen onu buldu. İlyya kendini yere atarken karşıdan makineli tüfek ateşe başlamıştı. Yere iyice yapıştı. Donmuş toprak yüzünü yakıyordu. Yaylım ateş devam ediyordu.

Viggo'nun tüfeği konuştu ve ışık birdenbire söndü.

İlyya hemen ayağa kalktı koşmağa başladı. Makinalı tüfek hala körlemesine ateşe devam ediyordu. Makinalının namlusundan çıkan alevden madenin soluna doğru ateş ettiğini anladı.

Arka çantasını açtı. İçinden bir el bombası çıkardı. Makineli tüfeğe doğru bombayı savurup geriye doğru koşmaya başladı. Büyük bir gürültü oldu. Ve arkasından sessizlik. Makinalı tüfek susmuştu.

Üçü birden madenin ağzına gittiklerinde Solo'yu kendilerini bekler buldular.

— Aferin iyi çalıştınız, dedi Solo.

— Albaydan ve Sonder'den ne haber?

— Sonder öldü. Dansı çok hareketliydi, merdivene tırmandı sonra oradan düşüp boynunu kırdı.

— Albay?

— Görmedim, kaçtı galiba?

— Çok iyi. Bu güzel haberi Karen'e bildirelim, diyerek İlyas telsizini çıkardı.

— Alo Angel... Alo Angel. Cevap yoktu.

— Acaip dedi.

— Belki yüzüne pudra sürüyordur.

— Yok canım bu durumdada mı? Belki senin telsizin bozulmuştur benimkini dene diyen Solo kendi telsizini çıkardı. Denedi. Ses yoktu.

— Bir şey olmuş herhalde? Gidelim.

Son süratle kamyonu bıraktıkları yere koşular. Kamyon orada değildi.

ONUNCU BÖLÜM

Giydiği kalın kazağa ve gocuğa rağmen Karen üşüyordu. Ayakları donmağa yüz tutmuştu. Sonunda kamyonun kapısını açtı şoförün yerine oturdu.

— Böyle daha iyi hem ayazı yemen, hemde yolu gözetlerim, diye düşündü.

Daha az üşünmek için camları kapadı. Fakat bu onun en büyük hatası oldu. Nispi sıcaklık sinirlerini gevşetmişti. Göz kapakları ağırlaştı, kendinden geçti. Okadar ki patlama pile onu uyandırmadı.

Birdenbire açılan kapıdan içeri soğuk hava doldu. Birisi el fenerini gözüne tutuyordu. Gayri ihtiyari elleriyle gözünü kapatınca kucağındaki tüfek yere düştü.

Garbridge'in sesi sertçe:

— Geç öbür tarafa, diye emretti.

— Ellerini göğsüne yapıştır ve hareket etme.

İtaat etmekten başka çaresi yoktu. Karen'den boşalan yere albay oturdu. Kontağı açtı, arabayı çalıştırdı. Araba hızla ileri fırladı.

— Kimsin? ne yapmak istiyorsun? diye sordu Karen.

— Albay edercesine güldü Albay. Ayağını gaz pedalına daha hızla bastı. Gözlerini yoldan ayırmadan:

— Benim kim olduğumu pek alâ biliyorsun. Ben de senin kim olduğunu biliyorum. Eğer yanımda mesele çıkarmadan oturursan senin için iyi olur. Yoksa seni öldürmekte tereddüd etmem. Zaten arkadaşların yeter derecede kızdırdılar beni bu akşam.

— Beni nereye götürüyorsun?

— Sonra öğrenirsin acele etme. Sigara içer misin?

Tabi içmezsin sen puro içiyorsun.

— Bakıyorum hakkımda çok şey biliyorsunuz.

— Rakibimi tanımak benim vazifemdir.

— Peki öyleyse bir sigara ver.

— Ceketimin senin taraftaki cebinde, oradan al. Kibritte orada ama tekrar ediyorum budalalık yapma.

Paketi buldu. İngiliz sigarasıydı. Derin bir nefes çekti.

— Daha iyisin değil mi? Paket sende kalsın bende başka var.

— Bakıyorum çok soğuk kanlısın, halbuki fabrikan havaya uçtu.

— Yanlız biraz işler gecikti okadar. Onu da sen düzelteceksin.

— Ben mi? Nasıl? diye hayretle sordu Karen.

Cevap vermedi.

On numaaırlı ana yolda Horsesen'e doğru hızla yol alıyorlardı. Karen Sonderbrogade veya diğer büyük bir cadeden geçerken bağırmaıı tasarladı. Okadar kalabalıkta Albay onu vurmaya cesaret edemezdi.

Ümit ettiğı olmadı. Şehre yakın toprak bir yola sapıp ilerlediler. Önlerinde büyük bir beyaz bina vardı. Büyük kapıdan içeri girerken Karen «Solly» Ana Okulu» yazısını okudu.

Kamyon kısa bir yoldan geçerek evin önünde durdu. Üniformalı birisi koşarak geldi.

— Al bu kamyonu yok et, diye emir verdi Albay.

Kapıyı açıp Karen'e yol verdi.

— Çık dışarı. Unutma silâhla arkandan geliyorum. Karen itaat etti.

— Haydi Merdivenlerden yukarı çık çabuk.

Merdivenin sonunda büyük bir salon vardı. Yerler parke döşemeliydi. Duvarlarda resimler, etrafta büyük saksılar içinde çiçekler vardı. Bir masanın arkasında süslü bir noel ağacı duruyordu. Masanın üzerinde «Müracaat» yazan bir tabelâ vardı.

— Güzel bir yer, dedi Karen.

— Burası ana okuludur ve herkes Thrush'ın üyesidir. İyi bir yer olmalı.

İlerle ve sağdaki ilk kapıya gir dedi tabancasını sallayarak.

Bir çalışma odasıydı burası. Çalışma masasından başka birde yemek masası vardı. Tahta benzeyen kocaman bir koltuğun üstünde bir aile resmi asılıydı. Masanın üstünde gümüş bir yazı takımı duruyordu.

Garbridge masaya oturdu tabancayı sağ tarafına koydu:

— Oturun lütfen, karnınız aç mı dedi.

— Biraz.

Bir telefon açtı:

— Bayan İngrid'e söyleyin yiyecek bir şeyler getirsin. İki kişilik olsun lütfen.

Biraz sonra elinde tepsiyle hemşire önlüğü ve kepi giymiş bir kadın geldi. Kısa boyluydu. Kar gibi bembeyaz saçları vardı. Tepsiyi masanın üstüne koydu bir tabak alıp Karen'e verdi. Elleri önünde bekliyordu.

— Teşekkür ederim şimdilik bu kadar, dedi Garbridge.

Kadın başını salladı diliyle dudaklarını yalıyarak geri geri odadan çıktı.

Tepside sandöviçler, yumurta, biftek, patates kızartması ve şarap vardı. Garbridge:

— Ben aç değilim siz istediğinizi yiyebilirsiniz. Yalnız şarap içeceğim diyerek tepsiyi Karen'in önüne itti.

Karen durup adamın yüzüne baktı.

— Çok nazıksınız sizden böyle bir muamele beklemiyordum, beni şaşırtıyorsunuz.

— İkimiz de aynı meslekteniz. İkimiz de profesyoneliz. Harp talihi sizi benim elime attı. Bu birbirimize karşı sazik davranmamıza mani değildir. Bir vakitler ben de bir salon centilmeni idim. Şartlar insanı değiştiriyor. Ayğa kalktı:

— Sizi burada yalnız bırakacağım acele işim var. Yemeğinizi yalnızken daha rahat yersiniz.

Kapı kapanır kapanmaz Karen pencereye koşup baktı. Çift kanad cam ve dışta da demir parmaklıklar vardı. Kapı tahmin ettiği gibi kilitlenmişti. Yemeğini bitirmekten başka bir şey yapamazdı.

Garbridge'in acele işi bir kaç kapı ötede ufak bir odadaydı. Burada ufak bir masa ve üzerinde laboratuvar aletleri, terazi ve bir telefon vardı.

Albay masaya oturdu çekmecedен ufak bir defter çıkardı «J» harfini buldu telefonu önüne çekti ve numaraları çevirmeye başladı.

Jacopse'nin çiftlik evinde çalan telefon heyecanla konuşan dört kişinin susmasına sebep oldu. Viggo gitti ahizeyi kaldırdı, ismini söyledi dinledi ve:

— Ne? tekrar edin lütfen.

— (Soloya döndü) Garbridge seni istiyor dedi.

İllyä:

— Şakamı ediyorsun? dedi.

Solo ahizeyi aldı.

Doğruydu. Konuşan Albay Garbridge'ydi. Sesi net ve gür geliyordu.

— Solo, dinle ve sual sorma. Eğer sözüümü kesersen telefonu kapatırım. Bu bir müzakere değil ultimatodur onu iyi bil. Sevgili ve sevimli arkadaşınız Karen burada

benim misafirim. Sıhhatinin iyi olduğuna sizi temin ederim, ona iyi davranıyoruz.

Yarın sabah saat yediye kadar size mücade. Adamlarını al ve maden bölgesini başka tahribat yapmadan terk et. Razi olursan size söz veriyorum Karen'i serbest bırakacağım. Karkı gelirsene öğleye doğru dostunuz ölecek ve ölümü pek kolay olmayacak. Bu işlerde usta bir adamım var. Hepsi bu kadar.

Telefon kapandı.

Albay ahizeyi tebessümle yerine koydu ve Karen'in yanına döndü. Tabakları boş görünce:

— Yediğinize memnun oldum, kuvvetli olmalısınız, dedi.

Bir bardağa şarap koydu tahta benzeyen koltuğuna gidip oturdu. Bir kaç saniye hareket etmeden Karen'i süzdü.

— Arkadaşın Solo'yla telefonla konuştum.

— İnanmam, nerede olduğunu bilmiyorsun?

Alay edercesine gülerek:

— Yani U.N.C.7.E.'dan başka casus teşkilatı yok mu sanıyorsun dedi.

— Arkadaşınla dostça konuştuk. Konuşmamızın seni alâkadar eden kısmı... durdu dudakları aralandı altın dişleri göründü, gülmeye çalışıyordu.

— ... evet seni alâkadar eden kısmı onunla giriştiğimiz pazarlık senin hayatına karşılık makinalarımı istedim. Düşünüyor. Bakalım ne cevap verecek sevgili dostun.

Karen donup kalmıştı söyleyecek kelime bulamıyordu.

— Arkadaşın inatçı birisine benziyor. Kabul etmeyecek gibi geliyor bana. Kabul etmesse ona baskı yapıp kabul etmesi için ikna ederim onu, inan bana. Senin gibi güzel kızı öldürmek istemem.

Albay çapkınca gülümseyerek Karen'in saçlarına dikti gözünü. Dağınık ve tozlu olmasına rağmen içi gülüyordu sanki. Şekilli muntazam bir ağzın içinden inci gibi dişleri görünüyordu. Kalın kazağa rağmen göğüsleri dimdik, diri ve canlı olduğu her halinden belliydi. İngrid'in verdiği etekliğin altından bacakları ışığın mücade ettiği nispette gerilere kadar görölüyordu. Bembeyaz sütun gibi bacaklardı bunlar. Albay odanın daha fazla aydınlık olmasına hayflandı.

— Sen ne güzel kızsın, nasıl kıyıpta öldüreceğim bu güzelliği. Fakat bazen neyazık ki insan istemediği şeyleri yapmak mecburiyetinde kalıyor.

Karen masanın üzerinden bir sigara aldı derin bir nefes çekti. Karşısındaki adam hâlâ bacaklarına bakıyordu.

— Benim ölümüm size ne kazandıracak?

— Ashını istersen hiçbirşey... ama arkadaşlarından intikamımı almış olacağım.

— Desene beni bozuk para gibi harcayacaksın. Teşkilât beni feda edebilir, bizde bir işin başarılması herhangi bir ajanın hayatından daha kıymetlidir.

Beni öldürsen veya serbest bıraksan Solo'nun senin peşini bırakacağını mı zannediyorsun?

Albay başını sallayarak:

— Yok hayır onu düşünmedim bile şu anda benim için en kıymetli şey makinalar ashında bende senin gibi bir vasıtayım sonumun ne olacağı belli olmaz. Ölümüm sizin teşkilattan olabileceği gibi bizimkilerden de olabilir. İkimizin yoluda aynı.

— Öyleyse münakaşa etmeğe lüzum yok. Solo'dan fikrini değiştirmesini isteyemem dedi Karen.

— Yazık, bense Solo'yla konuşup seni kurtarması için onu ikna edeceğini zannetmiştim. Yinede fikrini değiştirirsen telefon burada diyerek masanın üzerindeki telefonu işaret etti.

Zile bastı. Bir adam geldi.

— Bana bayan İngridi' gönderin lütfen dedi.

Yaşlı kadın gelince:

— Zannedersen genç ve güzel misafirimize bazı mârifetlerimizi göstermenin zamanı geldi, dedi.

Kalktı Karen'e üniformalı kadını takip etmesini söyledi. Uzun bir koridordan geçerek asansörün önünde durdular. Asansör bir taksiyi alacak kadar büyüktü. İki kat aşağıya indiler.

Burası eski bir kalenin mahzenini andırıyordu. Kalın taş duvarlar rutubet kokuyordu. İngrid demir bir kapıyı açarak Karen'i loş bir odaya iterek soktu.

Karen ilk defa kendini yapayalnız hissetti. Korkuyordu. Korkusunu hissettirmemeliydi.

Odanın her tarafı ses geçirmeyen madde ile kaplılyı tavandan aşağıya doğru uzanan projektör demir bir kol-tuğa kuvvetli ışık tutuyordu.

Koltuk filmlerdeki idam koltuklarına benziyordu. Göğüs, kol, ve bacaklara gelecek yerde kemerler sallanıyordu. Yan tarafta iki büyük kırbaç ve kalın bir cop duruyordu.

Tavanda bir sürü makaralar, halatlar ve Karen'in ne olduğunu bilmediği acaip şeyler sallanıyordu.

Garbridge:

— Sana bayan İngrid'i tanıtayım. Kendisi bu işi en iyi bilenlerdendir. Belki daha evvel onun Nazi toplama-kamplarında çalırıldığını ve orada gösterdiği yüksek başarıdan ötürü Thurch'a kabul edildiğini söylemeliydim. Biraz merhametsizdir.

Albay geldi kollarını Karen'in vücuduna doladı. Bütün gücüyle sıkıyordu. Yaşlı kadın elindeki bezi Karen'in ağzına kapattı.

— Gördüklerin yeter diye mırıldandı.

Karen kendini ilâcın tesiriyle kaybetti.

Gözlerini açtığı zaman daha evvel görmediği bir odadaydı. Beyaz boyalı demir bir karyolada yatıyordu. Baş ucuna oturan Albay ona bir şeyler içirmeğe çalışıyordu.

Bardağı itip yerinden fırlamak istedi fakat gücü yetmedi tekrar yatağa düştü. Uzun süren bir hastalıktan yeni kalkmış gibiydi. Vücudunun her tarafı ağrıyordu.

Albay bir kaç dakika kendisine gelmesini bekledi sonra yavaş yavaş:

— Makul ol. Odayı gördün. Bu bir başlangıçtı orada sana yapılacakları tahmin edecek kadar kafan çalışırdur herhalde. Son defa soruyorum Solo'yla konuşarsın? dedi.

Karen başını çevirip nefretle gözlerini adamın gözlerine dikti. Sonra bağırarak:

— Canın cehenneme dedi.

Albay Garbridge öfkeyle:

— Peki öyleyse. Son duanı yap deyip odadan çıktı.

Kapı kapandı, anahtar kilidin içinde iki kere döndü.

Karen sırt üstü yatıyor hareket edemiyordu. Başına gelecekleri düşündükçe soğuk soğuk terliyordu. Her halde ölüm çabucak gelmeyecekti. Bu adi mahluklar işkencenin tadını çıkara çıkara öldüreceklerdi onu.

Zorlukla yan dönmeye çalıştı. Sert bir şey kaburgalarına batıyordu, vaziyetini değiştirmek istedi ağrı çoğaldı.

Sonra hatırladı... birden gözleri parladı. Koruyucu meleğine, Garbridge'in aklına onun üstünü aramayı getirmediği için dua etti. Üstünü aramamışlar sadece görünen tabancasını almışlardı. Ufak telsizi duruyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Eski saat yorgun sesiyle üçü vururken Sorensen ve İllya kapıdan içeri girdiler. Masada oturan iki kişi merakla onları dinlemeye başladı.

— Bombaları zararsız hale getirdik. Madenin ağzına içeri girmek isteyecekleri havaya uçurmaya yetecek kadar mayın döşedik dedi İllya.

— Karen'den haber varmı? diye sordu Sorensen.
Solo ellerini iki yana açarak:

— Ortalığı alt üst ettik ama albayın telefon ettiği yeri öğrenemedik. Kamyon Silkeborga giderken birisi tarafından görülmüş ama gören adam sarhoş olduğu için pek bir şey hatırlamıyor.

Oalborg, Esbjerg ve Sonderborg'daki bütün polislerle ajanlar alarına geçirildi. Hava alanlarına ve limanlara talimat verildi ama halâ olduğumuz yerde sayıyoruz.

Viggo:

— Bir şeyler yapmalıyız, saat beşi üç geçiyor, böyle eli kolu bağlı durmayalım diye haykırdı.

İllya:

— Evet haklısın birşeyler yapalım, boş durmayalım fakat ne yapalım onu söyle dedi çaresizlik içinde.

— Karen'in olacıklardan haberi var mı acaba?

— Vardır herhalde, Albay söylemiştir.

Birden Solo yerinden doğruldu elini koynuna sokup telsizini çıkardı. Hafif bir zil sesinden sonra,

— Dinleyin dedi.

— Alo Solo, alo Solo.

— Karen! diye bağırdı Solo. Hepsi dikkat kesilmişti. Sesi sonuna kadar açtı Solo:

— Alo Karen seni dinliyoruz neredesin? Nasılsın?

— İyiyim şimdilik. Bir ana okulundayım. Solly ana okulunda. Horsen civarında bir yerde. Ana yolun sonunda, caddenin adını bilmiyorum?

— Garbridge?

— O da burada. İstikbalim hakkında plân kuruyor.

— Kaç kişi var orada?

— Yanlız iki kişi gördüm. Bir uşak ve bir de yarı kadın yarı erkek bir canavar. Başkaları da vardır herhalde.

— Tamam hemen harekete geçiyoruz. Telsizini vericinin frekansına ayarla gerisini bize bırak.

İllya, Viggo ve Sorensen hemen yerlerinden fırladılar.

Viggo'nun Volvosuna bindiler. Solo şoförün yanına oturdu. İllya ve Sorensen de arkaya oturdular. Viggo radyoyu açtı. Tatlı bir müzik sesi etrafa yayıldı.

— Duyduğum en tatlı müzik sesi dedi neşeyle Solo.

İllya:

— Dereyi görmeden paçaları sıvama, yolumuz uzun dedi.

Arabanın farları karanlığı yarıyordu. Kar taneleri ateş böcekleri gibi uçuşuyordu. Viggo cam silecekleri çalıştırdı. Motor homurdanarak mesafeyi yutmağa başladı.

Karen kendini daha rahat hissetti. Solo'yla konuşmak kendisine olan itimadını geri getirmişti. Telsizini vericiye ayarladı, yavaşça yataktan aşağıya kaydı. Telsizi yatakla yayların arsına yerleştirdi. Yatağın üstünü düzeltti.

İlk defa odayı inceleme fırsatı buldu. Odada fazla bir şey yoktu. Yatağın başucunda tek çekmeceli bir komodin, bir koltuk yerde kulplu bir leğen vardı.

Koltuğu pencerenin önüne çekip üstüne çıktı. Karanlıkta camda kendi aksinden başka bir şey görmedi. Yavaşça camı açtı. Kuvvetli bir rüzgâr esti. Aşağıya baktı. Biranın en üst katındaydı. Buradan çıkmanın imkânı yoktu.

Odada olanlar aklına gelince bir an atlayıp atlama-makta tereddüd etti.

Eğer İngiliz usulü olsaydı yorganlardan ve çarşaf-lardan ip yapabilirdi, ama Danimarka'lıların yatak yap-ma usulleri farklıydı. Sadece ufak bir çarşaf-la ne yap-a-bilirdi?

Koltuktan aşağıya inip kapıya baktı. Kilitliydi. Eğilip gözünü anahtar deliğine dayayıp dışarıya baktı. Kori-dorda parlak bir ışık vardı. Anahtar kapının üzerinde yoktu. Birden içine bir ümit doğdu.

Tavanda sallanan ampulün etrafında ince tellerden yapılmış bir abajur vardı. Sandalyanın üzerine çıktı, ucu kalkık bir teli lehim yerinden kopardı.

Teli ileri geri bükmeye başladı. On santimlik bir par-çayı alıkoyup gerisini yere attı. Teli bük-tü ve anahtar de-liğini karıştırmaya başladı. Bir kaç denemeden sonra ki-lit açıldı.

Karen dikatle kapıyı açtı ve etrafı dinledi. Ses gel-meyince bir kedi sessizliğiyle koridora süzüldü. Yer halı döşeli olduğu için ses çıkmıyordu. Merdiven başına gitti ve basamaklardan inmeye başladı.

Trabzanlara tutunarak aşağıya baktı. Altında iki kat daha vardı.

Hızla ileriye doğru ilerledi. Tahtaların gıcirtısına ma-ni olmak için duvar tarafına basıyordu.

Alt kata gelince bir sesle irkildi bir kapı açılmıştı,

İngrid bir odadan çıktı albayın odasına girdi. Karen kapı kapandıktan sonra tekrar harekete geçti. Terden sırlıklam olmuştu.

Albayın oda kapısı hala kapalı idi. Üzerinde «Müracaat» yazılı masada oturan adam uyukluyordu.

Sokak kapısı en az on metre mesafede idi. Aşağıdan ve yukarıdan sürgülüydü. Ortada da kocaman bir asma kilit vardı. Gözcüyü uyandırmadan kapıya kadar gitse bile kilitleri açmak uzun sürecekti. Hem çıkacak ses gözcüyü uyandırabilirdi.

Ama çaresiz deneyecekti. Ayakkabılarını yavaşça çıkardı, etekliğinin kemerine yerleştirdi. Önündeki mesafe ona sonu olmayan bir deniz gibi geliyordu. Derin bir nefes aldı ve yerinden fırladı.

Tam elini üstteki sürgüye uzatmıştı ki arkadan bir ses duydu:

— Bizden ayrılıyor musun?

Albay elinde tabancayla kapıdan çıkmıştı. Yanında İngrid vardı. Gülmüyordu yüzü baykuş gibiydi.

Albay:

— Onu buraya getir diye masada uyuklayan adama seslendi.

Adam uyku sersemi ayağa kalkarken sendeledi ve düştü.

— Ben sana ne tenbih ettim? budala, burayı yatakhane mi zannettin?

Albay iyice sinirlenmişti. Bağırırken yüzü kızarıyor boyun damarlar kabarıyordu.

Adam Karen'in bileğini yakaladı arkaya büktü. Karen önde adam arkada albayın önüne geldiler. Ağzı viski kuyordu albayın, eli de titriyordu.

Albay:

— Hiç uslanmayacak mısın? Peki sen istedin, günah benden gitti. Sana başka şans tanımıyacağım.

Adama dönerek:

— Aşağı indir onu, diye emretti.

Adam:

— Sorgu odasına mı?

Albay:

— Böyle birisini misafir odasına götüremeyiz tabi sorgu odasına götüreceksin sersem!

İngrid albayın arkasında adama çabuk olması için işaret ediyordu.

Hemen koştu aşağıya giden merdivenin kapısını açtı. Tam kapıya yaklaştıklarında Karen kolunu hızla adamın elinden çekerken ayağına çelme taktı. Adam sendeledi fakat düşmedi. Çabucak toparlandı, hemen Karen'in üstüne atıldı. Parmaklarını boynuna geçirdi. Artık Karen ona tabi olmanın dışında başka bir şey yapamazdı.

Karanlık bir odaya girdiler. Adam Karen'i silkeler gibi yere fırlattı. Karen düştüğü yerde hareketsiz kaldı.

İngrid:

— Kaldır oradan masaya yatır, diye emretti.

— Kayışlarını da bağla.

Adam bağladıktan sonra İngrid geldi kayışların tokasını çekmeye başladı. Karen'in ağız kenarlarından tükürük geliyordu.

Adam yüzünü buruşturdu, başını geri çevirdi:

— Ben gidebilir miyim?

İngrid:

— Git daha iyi, bu süt kuzusuyla yalnız kalayım onu terbiye edeyim.

Bana oyun oynamak neymiş göstereyim ona.

İngrid hızla soluyordu. Yüzü gerginleşmiş gözleri açılmıştı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Volvo yavaşladı. Viggo:

— Horsen'e geliyoruz, yan yollara iyice bakın dedi.

İlyä:

— Bu fırtınada ne görebiliriz, önümüzü zor görüyoruz, dedi.

İyice ağırlaşan cam sileceği camı tamamiyle temizliyemiyordu. Solo inip karları temizledi.

Solo elindeki telsizin düğmesini sonuna kadar açmış, çıkan düdük sesini dinliyordu.

Viggo:

— Bu düdük sesi nedir? diye sordu.

Solo:

— Karenin telsizinden geliyor. Ona telsizi vericide açık bırakmasını söylemiştim. Şimdi biz ondan gelen düdük seslerini zapt ediyoruz. Ona yaklaştıkça sesler çoğalıyor. Onu böylece daha kolay bulabileceğiz.

Biraz daha gittiler, kimse konuşmuyordu.

Solo:

— Geri dönüyoruz. Onun bulunduğu yere giden ara dedi.

Geri dönünce düdük sesi tekrar kuvvetlendi. Solo:

— İşte! diye bağrdı.

Karın iyice örttüğü dar bir yol vardı yan tarafta.

Solo:

— Arabayı durdur, aradığımız yer burası dedi.

Viggo motoru durdurdu. Lâmbaları söndürdü. Arabadan indiler. Tipi bıçak gibi yüzlerini kesiyordu. Tek sıra halinde yürümeye başladılar. Ayak bileklerine kadar kara gömülüyorlardı.

Sonunda aradıkları yer karşılarında belirdi. Kapı kapalıydı. İlyya ufak fenerini kapıya tuttu. Yan tarafta çingiraklı bir eski zaman zili vardı.

Solo:

— Bahçe duvarından atlayacağız dedi.

Solo yere diz çöktü. İlyya ayaklarıyla Solo'nun omuzuna bastı, düşmemek için eliyle duvara tutunuyordu. Solo yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladı.

İlyya eliyle duvarın üstüne tutunup kendini yukarı çekti. Solo aşağıdan İlyya yukardan Viggo ve Sorensen'in de çıkmalarına yardım ettiler. Sonra İlyya belinden bir ip çıkardı onu aşağıya sarkıttı. Solo da ona tutunarak çıktı. Ses çıkarmadan duvarın öbür tarafına atladılar.

İlerde karaltı halinde ev görülüyordu. Eğer Solo'nun koynundaki telsizden düdük sesi gelmese idi burasını belki de terkedilmiş bir yer zannedip geri dönerlerdi.

Binanın etrafını ikiye ayrılarak kontrol ettiler. Arkada buluştukları vakit kimse ışık görmemişti. Arkada mutfak kapısına benzer bir kapı vardı, baktılar kilitliydi.

Solo cebinden iki üç santim boyunda yuvarlak plâstik bir kutu çıkardı. Kilide yerleştirdi. Yalnız yarım santim kadar bir kısmı dışarda kaldı. İlyya'ya:

— Paltonu çıkar dedi.

İlyya paltosunu çıkarıp Solo'nun ellerinin üzerine örttü. Solo çakmağını kutunun dışarda kalan kısmına tuttu. Parlak bir ışık yanıp söndü. Yanık lâstik kokusu etrafa yayıldı. Kilit açılmıştı.

Solo sessizce içeri girdi. El fenerini odanın içinde hızla gezdirdi. Ufak bir yemek odasıydı burası. Buzdolabı,

yemek masası, tabak dolapları vardı. Diğer uçta altından ince ışık sızan bir kapı vardı. Bir şeye çarpmamaya dikkat ederek Solo kapıya gitti.

Biraz bekledi ses gelmiyordu. Yavaşça kapıyı açtı uzun bir koridar görüldü. Duvardaki askılarda beyaz ceketler asılıydı. En uçta asansör kapısı vardı.

Geriye doğru lâmbasını üç kere yakıp söndürdü. Diğerleri de yanına geldiler.

Solo:

— Şimdilik işler iyi nerede olduklarını bulmamız gerekiyor. Diyerek koltuk altından tabancasını çıkardı ve emniyeti açtı.

Henüz bir kaç adım atmışlardı ki asansör boşluğundan asansörün hareket ettiğini gösteren bir ses geldi. Bir dolabın araksına gizlendiler asansörün kapısı açıldı üniformalı bir adam çıktı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Sendeliyerek güçlkle yürüyordu. Masanın üzerinde duran büyük bir vazoya gitti içindeki çiçekleri çıkararak yere attı. Başını vazoya dayayıp öylece kaldı.

Adam hastaydı.

Sorensen yavaşça arkasına gidip tabancasını adamın sırtına dayadı ve eliyle ağzını kapadı.

— Ses çıkarırsan beynini patlatırım dedi. Adamı yemek odasına götürdüler.

Solo lâmbayı adamın gözlerine tutarak,

— Hadi konuş bakalım, Garbridge nerde? Adam bir şeyler söyledi anlamadı.

— Çalışma odasındaymış diye Sorensen tercüme etti.

— Yalnız mı?

— Evet.

— Git zararsız hale getir onu, diye Solo Viggo'ya emretti.

Viggo salondan çıkarken arkasından seslendi,

— Mecbur kalmadıkça öldürme. Sağ yakalarsak işimize daha çok yarar. Adama dönüp!

— Kaç kişi varmış başka diye sordu.

Sorensen adamın söylediklerini dinledikten sonra:

— Herkes gitmiş bir kaç tane hastabakıcı kalmış diye tercüme etti.

— Karen neredeymiş sor bakalım.

Adam Karen'in adını duyunca yüzünü buruşturdu. Bembeyaz olan rengi iyice kaçtı. Bayılmak üzere idi.

Solo masadaki sürahidenden bir bardak su doldurup verdi. Adam kesik kesik nefes alıyor arada öğürecekmiş gibi yapıp elini ağzına kapıyordu. Alnında bonctk boncuk terler toplanmıştı.

Sorensen'le bir şeyler konuştular. Adamın sesi zor çıkıyor söylediği doğru sürüst anlaşılmıyordu. Uykuda sayıklar gibiydi.

— Anlaşılmıyor bir sorgu odasından bahsediyor sonra vahşet dehşet gibi kelimeler söylüyor.

Adam arada!

— Gestapo, gestapo diye inliyordu.

Solo:

— Çabuk bizi Karen'i'n olduğu yere götürsün, dedi.

Adam önde, arkada Sorensen sırtına tabancayı dayamış vaziyette asansöre bindiler. İki kat aşağıya indiler. Asansörden çıkınca kulaklarına acı bir çığlık geldi. Karen'in sesiydi bu.

Solo hiç beklemeden tabancasını çekti. Sesin geldiği oda kapısına üç el ateş etti. Hızla odaya daldılar.

İngrid şaşkınlıkla geri döndü. Elinde lehimcilerin kullandıkları ucu topaçlı demir çubuğa benzer bir şey vardı. Çubuğun yarısı ateş gibi kıpkırmızı idi.

İllya alnının ortasından vurdu İngrid'i.

Karen kendini kaybetmişti.

Yerde içinde ateş parçaları bulunan bir mangel vardı. Ateşlerin arasına üç tane demir çubuk yerleştirilmişti. Karen'in yattığı masanın baş ucunda kalın bir cop, sandalye üzerinde büyük bir kırbaç duruyordu.

Bunları gördükten sonra Solo!

— Bu durumda Karen'in yaşaması bir mucize dedi.

İllya sen onunla kal. Viggo'yu aşağıya yollayacağım. Eğer ilâç filan bulursam gönderirim.

İllya:

— Karen'e göz kulak olurum. Zavallı kızın haline bak hiç merhamet yokmuş bu cadı karıda.

Keşke bende onu hemen öldürmeseydim dedi.

Üniformalı adam başını bir sandalyenin arkasına dayamış kendinden geçmiş bir vaziyette duruyordu. Solo:

— Ona itimat edebilir miyiz diye sordu hasta adamı işaret ederek.

Sorensen:

— Bir çiyana itimat edebileceğin kadar dedi.

Solo:

— Anlaşıldı ilk ayrdım malzemesinin nerede olduğu sor birlikte gidip getirin, çabuk olun.

Bir müddet sonra adam elinde büyük bir kutuyla geri geldi. İllya'ya kutuyu bırakan Solo Sorensen'le birlikte çıkarken:

İllya:

Anlaşıldı, sen orasını bana bırak dedi.

Solo ve Sosenen koşar adım Albay'ın çalışma odasına daldılar. Albay masa başında koltuğuna oturmuş başını arkaya yaslamıştı. Masanın üzerinde viski şişeleri ve çerez tabakları vardı.

Viggo tam karşısına oturmuş elindeki tabancayı albaya doğrultmuştu. Garbridge Solo'nun geldiğini görünce başını doğrulttu yüzüne yılmışık bir ifade geldi.

— O... o dostum Solo hoşgeldin. Seni tekrar görmek beni ne kadar menun etti bilemezsin. Ümid ederim Karen için geç kalmamışsındır.

Sorensen:

— Sus namussuz herif diye gürledi. Tabancasını albaya doğrulttu. Solo hemen Sorensen'in atılıp kolunu tuttu.

— Acele etme oyununa gelme, seni çileden çıkarıp fırsattan istifade etmeye bakacak. Bu durumda ölüm onun için bir kurtuluş olur Karen'e yapılanların hesabını soracağız ondan.

Garbridge iki elini kaldırarak:

— Aslına bakarsan ben de Karen için çok müteessir oldum. Beni yanlış anlamayın. İngrid'in yaptıklarını tasvip etmiyorum. Erkeklerle bile ağır gelen bir metodu vardır dedi.

Solo:

— Vardı desen daha iyi olacak.

Albay şaşkınlıkla:

— Vardı?... ne demek? Ha... anlıyorum demek öldürdünüz onu. Yazık oldu. Merhametinin tükendiği anlar dışında iyi kadındı, ama diyorum ya merhamet hissi kalmayınca çok insafsız oluyordu. Fakat merhametsizliği önliyemeyeceğiniz ve merhametsiz olmanın size çok şeyler kazandırdığı anlar vardır.

Bay Solo, benim teklifimi kabul edecektiniz. Korkarım şimdi ikimizin de başı derde girecek.

Solo:

— Fakat senin derdin benimkinden büyük olacak hem benim şu anda korktuğum bir şey yok, dedi. Hırsından yüzü kızarmıştı. Kendini zor zapt ediyordu Karen'e yapılanları ona da yapmak için içinden bir ses kendini dürtüyordu.

— İşin bitti Garbridge seni hiç bir şey kurtaramaz, dedi dişlerini gıcırdatarak.

Garbridge:

— Galiba öyle oldu. Beni gafil avladın. Şimdi ne olacak? Hakkımda kararı sen mi vereceksin? Ayaklarına kapınıp yalvarmamı mı istiyorsun?

Solo odanın içinde dolaştıktan sonra,

— Hayır biz sizin gibi insanlık dışı metodlarla çalışmayız. İstesem şimdi seni burada öldürür veya aşağıdaki odada işkence ettirebilirim. Hiç birisini yapmayacağım ama Kopenhag da Danimarka Resmi polisine teslim edileceksin. Benim işim orada bitecek.

Albay:

— Ondan sonra ne olacak diye merakla sordu?

Solo:

— Ondan sonrasına artık mahkeme karışır.

Albay memnun bir tavırla!

— İyi fena değil herhalde orada eylenceli şeyler vardır, dedi.

Bir müddet hiç birisi konuşmadı. Hepsi şimdiye kadar olanları akıllarından geçiriyorlardı.

Sessizliği bozan albay oldu:

— Biraz ayağa kalkmamı müsaade eder misiniz? Dostunuz vazifesine çok bağlı deminden beri beni kımıldatmadı. Bu yaştan sonra kımıldamadan oturmak çok zor geliyor, takdir edersin herhalde. Her tarafım uyuştur.

— Peki ayağa kalkabilirsin ama, bir şey yapma sakın. Ellerini arkaya kavuştur.

— Teşekkür ederim. Kalktı uzun uzun gerindi. Boyununu sağa sola çevirerek kütürdetti. Sonra odada bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

Solo:

— Tamam Viggo, biz burada kalalım sen asansörle aşağıya in. Karen'in yardımı ihtiyacı var, İlyla ile ona yardım edin, dedi.

Garbridge:

— Biliyor musun Solo? Karen'i vakit çok geç olmadan bulmanıza çok memnun oldum. Bana belki inanmıyorsun ama Karen için çok üzülüyordum. Ama elimden bir şey gelmiyordu, çünkü son emri veren ben değilim. Bana da emredenler var.

Solo:

— Anlıyorum dedi.

— Çok güzel bir kız. Bütün hayatım boyunca güzel olan şeyleri sevdim. Tabiata aşıkım. Tabiatın ne güzel şeyler yarattığının farkındamısın? Güzel şeyleri, canlıları ve bunun gibi cansız şeyleri.

Masanın üzerinde ufak mavi bir vazo vardı. Güzel bir kadın yüzü okşar gibi okşamaya başladı.

Sonra birden Solo ve Sorensen'in şaşkın bakışları arasında vazoyu hızla yere çarptı.

Bomba patlar gibi bir ses çıktı ve aynı zamanda genzi yakan kalın bir duman kapladı odayı. Gözgözlü görmüyor Sorensen'le Solo mütemadiyen öksürüyordu.

Duman hafiflediğinde Albay ortada yoktu. Koltuğunun arkasında ufak bir kapı açılmış oradan kaçmıştı. Sorensen hemen kapıya koştu Solo durdurdu onu.

— Bırak gitsin. İşi tamamdır artık onun. Thrush beceriksizleri affetmez. Nasıl olsa Albaydan bu olanların hesabını soracaklar. Onun yerinde olmak istemezdim. Etrafa bir göz atalım belki işimize yarar bir şeyler buluruz, dedi Solo.

Koridorda İlyla ile karşılaştılar. Daha iyi görünüyordu. Yüzü gülüyordu.

— Karen nasıl? diye Solo sordu.

İlyla:

— Yukarda bir odaya taşındık. Yaralarına merhem sürdük. Telsizle cankurtaran çağırdık. Viggo onunla birlikte kaldı. Kısa zamanda iyileşeceğini sanıyorum. Karen'in kendiside iyi hissediyor kendini. Bir patlama duydum. Neydi o?

Solo:

— Garbridge'di. Bir vazonun içinde sis bombası varmış. Dikkatimizi dağıttı. Öyle romantik lâflar etmeye başladıkları neredeyse ağılatacakları bizi. onra o duyduğunuz patlama oldu, etrafı dumana boğdu bu karışıklıktan istifade uçup gitti. Çok zeki bir insan. Elindeki bütün imkânları en sonuna kadar kullanmasını biliyor. Soğuk kanlı da ayrıca. Akibetini bir yana atıp kaçmanın yollarını düşünebiliyor.

— Kapı nereye açılıyor?

— Bakmadık, bakmadık ama her halde kaçabileceği en emin bir yere açıldığını katiiyetle iddia edebiliriz. Aşağıdaki?

— Biz Karen'le meşgul olurken oda yerde kıvranmaya başladı. Baktık parmağındaki yüzüğün kapağı açıldı. Her halde içinde zehir vardı ve onunla intihar etti.

— Yazık yardımı dokunmuştu bize zavallının. Ama inanmaya gelmez böylelerine. Bak bir anlık gafletimizden kaçtı herif. Ama teşkilâtının pek hoş karşılayacağını sanmıyorum bu olayları.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

olo, Borgergaded'eki Abbey kilisesinin bir camından dışarıya, yağın kara bakıyordu. Bina 13. cü asırdan kalma eski bir Fransız manastırıydı. Ve Horsen'in en meşhur kar manzarası alan yerlerinden birisi idi. Fakat Solo buraya manzara seyretmeye değil New York'taki Mr. Alexandre Waverly ile telefon konuşması yapmaya gelmişti.

Lâkin buna konuşma demek biraz hatalı olur, çünkü hep Mr. Waverly konuşmuş o dinlemişti. Şef çok kızgındı. Solo onun kızgınlığını anlıyor ve ses çıkarmadan sadece tasdik edici, ona hak verdiğini belirtici kelimeler kullanıyordu.

Waverly'nin son cümlesi şu oldu:

— Mr. Solo beni iyi dinle. Bu Garbridge denilen adam hemen yakalanacak, bu bizim için çok önemlidir. Telefon kapanmıştı.

Danimarka yetkili makamlarınca olaya el konmuş Thrush'un Danimarka teşkilatı dağıtılmış, bir kısmı yıkıcı faaliyetlerinden dolayı tevkif edilmişti.

En mühimi uçan dairelerin esrarı çözülmüş, nereden geldikleri öğrenilmiş, fabrikanın faaliyeti durdurulmuştu.

Mr. Waverly'e göre bunlar kâfi değildi. Albay mutlaka yakalanmalıydı. O yaaklanmadan diğerleri yakalanmış, faaliyetleri durdurulmuş, bunların kıymeti yoktu.

Solo meslek hayatında ilk defa üzülüyor, ümitsizliğe düşüyordu.

Daha ne istiyorlardı? Canını dişine takmış bütün teşkilâtı meydana çıkarmış karşılığında takdir yerine azarlanmıştı. Olacak şey miydi bunlar?

Ancak içinde bulunduğu meslek şikâyet etmemeyi, verilen emirlere harfiyen riayeti gerektiriyordu. Şu halde üzülmek ümitsizliğe kapılmak yersizdi. Harekete geçmeli, Albay denen iti mutlak bulmalıydı. Koltuk altındaki tabancasını yoklayarak yerinden kalktı.

Garbridge'in kaçtığı andan itibaren ana okulundan başlayarak gittikçe genişliyen bir arama tarama faaliyetine girişilmiş, bütün yollar, limanlar, hava alanları didik didik aranmıştı. Her yolda motorlu polis devriyeri dolaşüyor şüpheli gördüğü herkesi arıyordu.

Helikopterler gölleri ve ormanları tarıyordu. Her yer aranmıştı fakat Albay ortalıkta yoktu. Bir sihirbazın sihirli değneği dokunmuş gibi sırra kadem basmıştı.

Albayın kaçtığı gizli yol takip edilmiş ve yolun bir garaja açıldığı öğrenilmişti. Fakat öğrenilemeyen ve yakalanması için lüzumlu olan Albayın ne tip bir arabayla nereye gittiğidir.

İllya soğuktan üşüyen parmaklarını oğuşturarak bürodan içeri girdi. Karen'in yanından geliyordu.

Solo merakla:

— Nasıl diye sordu.

İllya:

— Oturuyor ve bağırıp çağırıyor. Hastahanede yatmak ona zor geliyor. Haline bakmadan çıkıp Garbridge'den intikam almak istiyor.

— Solo:

— Durumu nasıl, çok mu kötü? diye endişeyle sor-du.

İlyâ:

— Vucudunun bazı yerlerinde yanıklar ve çürükler var. Yanıkların bazıları çok ciddi. Ne insafsız kadınmış eğer Karen'in yerinde başkası olsaydı dayanamazdı.

— Solo:

— Boşuna mı ajan oldu kolay kolay ajan yapmazlar adamı. Hele U.N.C.L.E. da çalışmak için bir takım üstün vasıflar gerekir.

— Yakın zamanda iyileşir kalkar herhalde. Ona kalsa hemen kalkacak. İlyâ odanın içinde gezinmeğe başladı. Her halinden huzursuz olduğu belli oluyordu.

— Biraz uyusam iyi olacak galiba.

Solo hayretle:

— Uyumak mı? Bu durumda nasıl uyuyabilirsin? dedi.

İlyâ kararsızlıkla,

— Bilmem insan hiç bir şey yapamadığı zaman hiç olmasa uyumalıdır, der...

Telefon çalınca cümlesi yarıda kaldı. Solo kedinin fareye atılması gibi telefona atıldı.

Bir müddet karşıdan söylenenleri dinledi. Karşısındakini dinledikçe yüzündeki şaşkın ifade artıyordu.

— Nerede?... Nasıl?... Peki hemen geliyoruz dedi.

İlyâ merakla,

— Ne var? ne oluyor? diye sordu.

Solo onun konuşmasına fırsat vermeden,

— Acele et hemen gidiyoruz. Vaktimiz yok herşeyi sana yolda anlatırım, dedi.

Hızla merdivenlerden indiler kapının önünde duran siyah bir Citroen marka arabaya bindiler. Direksiyona Solo geçti.

İly'a'nın sabrı taşmıştı:

— Anlat bakalım ne olmuş? Bizde öğrenelim dedi.

Solo gözlerini yoldan ayırmadan tane tane:

— 18 numaralı yolda Herning'in üç kilometre güneyinde bir Mercedes araba kaza geçirmiş.

— Kim varmış içinde?

— Devriyeler durmasını ihtar etmişler adam durmayınca arkasından ateş etmişler. Araba isabet almış fakat durmayıp kaçmış.

İly'a:

— Vaycanına! dedi.

Solo devam ederek,

— Silkeborg civarında aynı arabayı devriyeler bir hendekte bulmuşlar. İşte o arabayı görmeye gidiyoruz. Bakalım işe yarar bir şey elde edebilecekmiyiz.

— İçinde albay mı varmış?

— Orasını ben de bilmiyorum. Kaçan albay olduğuna göre o olsa gerek. Ama bu adamların işine akıl ermez.

İkiside bir müddet konuşmadılar.

Bir devriye arabası onları A 13 ve 3 15 numaralı yolların ayrıldığı yerde, Silkeborg'a takriben 12 kilometre mesafede kontrol için durdurdu.

İly'a hüviyetini gösterip:

— Neredeler? diye sordu.

Sert bakışlı bir komiser,

— Bir kilometre kadar ilerdeler. Herkes sizi bekliyor dedi.

İly'a Solo'ya

— Haydi gidiyoruz dedi.

Bir hendeğin başında toplanmış bir kalabalık vardı. Arabalarından inip hemen oraya koştular. Manzara hiç de hoş değildi. Yepyeni bir mercedes hendeğe yuvarlanmış taşlara çarpıp parçalanmıştı.

Solo merakla:

— Şoförü nerede? diye sordu,

Polislerden biri cevap verdi:

— Meydanda yok, kaçmış. Gördüğünüz gibi çamurlukta üç, benzin deposunun yanında da bir kurşun deliği var. Şoförün oturduğu yerin arkaya dayanılacak yeri kanlı, adamlarım bu vaziyette buldu arabayı.

— Ayak izi varmıydı?

— Maalesef kar hepsini örtmüş. Kandan şoförün yaralı olduğu anlaşılıyor. Yaralı bir adam bu havada uzağa kaçamaz.

Solo bir müddet olanları düşündü. Hakikaten bu havada yaralı adamın kaçması çok zordu.

— Aramaya adam çıkardınız mı?

Komiser memnun bir tavırla,

— Tabi, şartlar ne olursa olsun adamlarım vazifelerini ihmal etmezler. Elimizde bir de helikopter var fakat kar yağışı onun çalışmasına engel oluyor dedi.

İllya:

— Silkeborg'a kadar gidebilmiş midir acaba? dedi.

— Solo:

— Zannetmem. Yaralı bir kimse o vaziyette şehre gitmez. Yakalanması kolay olur.

İllya kızgınlıkla,

— Bu adam herşeyi yapabilir, ondan her şeyi beklemeli çalışmalarımızı ona göre ayarlamalıyız dedi.

İlerde kendilerine doğru gelen bir polis göründü. Komiser:

— Aramaya katılanlardan biri bu, haber getiriyor olmalı dedi.

Hepsi merakla adamı beklemeye başladı. Gelen polis onları selâmlıyarak,

— Ağaçların gerisinde bir çiftlik var. Orayı evvel-
cede bilirdim. Yaşlı bir sahibi vardı. O adamı öldürül-
müş bulduk. Arabası da garajda yok, galiba çalınmış.
Gelip görmek ister misiniz? dedi.

Haber soğuk havada soğuk duş tesiri yaptı. Solo:

— Bir faydası olmaz gelmemizin, Garbridge yeni bir
araba bulduğuna göre civarda oyalanacağını sanmıyo-
rum. Çiftliğin kaç yolu var? diye sordu.

Yoldan gelen polis cevap verdi:

— Bir tane. Patikadan biraz geniş bir toprak yol
A 15 yoluna birleşir ve o yol Aarhus'a gider.

Solo komisere dönerek:

— Bu durumda yoldaki adamlarınızın yakalanması
icab etmezmiydi,

Komiser bozulmuştu:

— Arabada ise yakalanması lâzım kabul ediyorum
fakat belki arabayı bırakıp yoldan ayrılmıştır.

İllya hayretle:

— Yaralı birisi bu havada?

Solo lâfa karıştı:

— Ümitsizliğe düşen birisi herşeyi yapar.

Solo devam ederek:

— Anlamıyorum, daima geriye gidiyor amacı ne?
Şu olabilirki... hayır hayır... Onu düşünmek bile saçma-
lık.

— Ben de aynı şeyi düşünüyorum hadi vakit kay-
betmiyelim, atla arabaya gidelim dedi İllya.

Ufak araba hızla Silkeborg'a gidiyordu.

İllya:

— Çılgınlık gibi görünüyor ama hadiseler adamın
tekrar madene gitmeye çalıştığını gösteriyor. Jacop-
sen'lere gidip yardım almalıyız, dedi.

Solo itiraz etti.

— Fakat sen madenin girişine mayın düşememiş miydin? Nasıl girebilir?

— Belki de bilmediğimiz gizli bir yol daha vardır. Jacopsenden bunu öğreniriz. O araziye iyi biliyor.

Jacopsen'in çiftliğine gelmeden bir kaç devriye arabasına daha rastladılar. Hiç birisinden işe yarayacak malûmat elde edemediler.

— Galiba bu adam yoldan değilde tarlalardan gidiyor, yoksa bu kadar sıkı tertibattan kurtulamazdı.

— Eğer öyleyse soğuktan donar dedi Solo.

Viggo Jacopsen'i evde silâhını temizlerken buldular. Olanları dikkatle dinledikten sonra:

— Yaya birisi bu havada okadar yol alamaz üstelik bu adamın giyi nişi araziye uygun değil, yaralıda, hayır, imkânsız dedi.

— Kabul, ama gelebildiğini düşünelim içeri girebileceği başka bir kapı varmı? mesela bir tünel.

Viggo düşündü başını kaşdı:

— Belki vardır ama ben bilmiyorum dedi.

— Solo:

— Öyleyse yapacak bir tek şey kalıyor çıkıp araştırmak.

— Madem öyle istiyorsun dostum peki. Yalnız bütün gece dışarda olacağımıza göre elbiselerinizi değiştirmeniz lazım.

Solo ve İlyya araziye çıkmayı düşünmediklerinden ütülü pantolon kolalı gömlek ve iskarpin giymişlerdi. Viggo'ntn peşinden bir odaya girdiler. Kalın yün kazak gof pantolon ayaklarında uzun konçlu bot giydiler.

Onlar giyinirken Else yemek hazırlamıştı.

— Soğuğa çıkmadan sıcak yemek yemek insanın üşümesini önler dedi Viggo. Ayak üstü bir şeyler yediler.

Dışarda bembeyaz kardan bir örtü vardı. Üzerinde hareket eden tek bir canlı yoktu. Sanki bütün kötülükleri örtmek ister gibi kar, dışarda hiç bir şey bırakmamıştı. Madene doğru yürürken bir tek ayak izine bile rastlamadılar.

İlyä:

— Her şey sâkin görünüyor dedi.

Devam ederek,

— Fakat eğer Garbridge buralarda ise ön kapıya geleceğini zannetmem. Bizim bu kapıyı öğrendiğimizi biliyor. Onu burada bekliyeceğimizi düşünecek kadar kafası çalışır.

Eğer yanlış düşünmüyorsam ve eğer burasının tehlike anında kullanılacak başka bir kapısı varsa tepenin öbür tarafındadır. Gelin tepeye tırmanıp öbür tarafı araştıralım. Boş durmaktan daha faydalıdır.

Solo:

— Evet bana da mâkul görünüyor dedi.

V-ggo:

— Haklısınız ama eğer böyle bir yer varsa, gözden iyi gizlenmiştir, iyi kamufle edilmiştir, bu şartlar altında bulmamız zor olacak diye itiraz etti.

Solo:

— Tepenin en üstüne çıkarsak hiç olmazsa iki tarafı da görür ona göre bir hareket noktası tayin ederiz.

— Ya da soğuktan donarız dedi Viggo.

— Ne yapalım? Başka çaremiz yok.

— Öyleyse çabuk olalım, bir saate kalmaz hava kararır.

Solo:

— Dağılacamız. Viggo, sen İlyya'yla Solo gideceksin. Ben de saza. Sonra tepede buluşacağız. Hiç bir şey elde etmeyebiliriz ama deneyelim başka çaremiz yok, dedi.

Tırmanmak düşündüklerinden zor oluyordu. Ayakları yumuşak kara gömülüyor, bazı yerlerde kar bellerine kadar çıkınca kurtulmak için çok gayret sarfetmek icabediyordu. Bir defasında tutunduğu kaya parçası yerinden kopunca, Solo geri geri beş metre kadar yuvarlandı.

Sonra birden silâh sesleri duyulmaya başladı. Birisi Solo'yu hedef almış üzerine kurşun yağdırıyordu. Siper alacak elverişli bir yerde yoktu. Yapılacak tek şey yere iyice yapışmaktı. Bu soğukta kara gömülmek ise zatürreye açık davetiye yollamakti ama başının üzerinden geçen kurşunlar daha tehlikeliydi.

Vakit hiç geçmiyormuş gibi geldi Solo'ya. Birden İlyanın sesini duydu.

— Solo bir şeyin yokya?

— Donmak üzere olmamı hesaba katmazsan bir şeyim yok.

İlyla kendini hızla yere attı. Bir kurşun vızıldayarak başının üzerinden geçti.

— Vay canına herifin hiç şakası yok en ufak bir hatâyı bile affetmiyor diye İlyakendi kendine düşündü.

Tüfek sesleri ikileşti. Viggo da durmadan ateş ediyordu.

Solo:

— Görebiliyor musun? diye Viggo'ya sordu.

— Hayır, adam iyice gizlenmiş.

Bir anlık sessizlik oldu Solo başını hafifçe kaldırıp ileriye bakmak istedi. Aynı anda ateş yine başladı. Bir

kurşun sağ omuzunu yalayarak geçti. Solo hemen yere attı kendini tekrar. Omuzunda bir yanma hissetti.

— Viggo:

— Makinalı tüfeği var diye bağırdı.

— Farkındayım, yerin nasıl?

— Fena değil, ani bir çıkış yapabilir misin?

Fazla düşünecek bir durum yoktu. Orada kalsa ya soğuktan ergeç donacak veya kafasına bir kurşun yiyecekti, ani bir çıkışla Viggo ve İly'a'nın mevzilendikleri yerden daha emin bir yere gidebilirdi.

Solo:

— Peki, koruyun beni dedi.

İly'a ve Viggo birlikte yaylın ateşe başladılar. Solo yerinden fırladı. Soğuğa rağmen ter içindeydi. İly'a'nın yanına kendini atınca derin oh çekti.

İly'a:

— Kolunda kan var yaralı mısın? diye heyecanla bağırdı.

— Deminki kurşun olacak, sadece sıyırdı.

Açıp baktılar hakikaten kurşun sıyrıp geçmiş, hafif bir kanama yapmıştı. İly'a çantasından çıkardığı ilâçlarla pansuman yapıp iyice sardı.

İly'a:

— Hadi geçmiş olsun. Şansın varmış önemli bir şey değil, bereket versin kurşun sıyrıp geçmiş.

Burada bütün gece böyle kalamayız, bir şeyler yapmak gerekiyor. Solo bir blöf yapmayı düşündü ve ağzını iki elinin arasına alarak seslendi.

— Garbridge teslim ol, kurtuluş şansın yok, bütüs tepe sarıldı.

Şiddetli bir makinalı tüfek ateşi cevap verdi. Sonra ateş kesildi.

İllya:

— Durum nazik dedi. Biz yukarı çıkamayız o da aşağıya inemez. Bakalım önce kim donacak.

— Biraz sonra cephanesi biter herhalde.

— Belki.

— Durun, bir şey kımıldıyor dedi, Viggo susturdu onları. Azalan ışığa rağmen ilerdeki kıpırtıyı keskin avcı gözleriyle farketmişti. Tüfeğini kaldırdı. Nişan aldı. Te-tiğe bastı. Namludan bir tek kurşun çıktı.

Bu sefer karşıdan cevap gelmedi.

Bir kaç dakika beklediler, sonra tepeye tırmanmaya başladılar. Biraz yukarda bir hendeğe yuvarlanmış yüzü koyun yatan gocuklu bir adam vardı.

İllya:

— Tamam dedi. Her şey halloldu.

Solo:

— İnip onu çukurdan çıkarmalıyız, belki yaralıdır?

— Zannetmem. Bu şekilde düşen bir adam muhakkak ölmüştür. Bırakın gidelim yarın sabah gelir çıkarırız, biraz daha kalırsak biz de donacağız. Hem senin yarını da iyice sarmak gerekir dedi İllya.

Solo:

— Doğru, gidelim. Yaram mühim değil ama soğuk dayanılmaz hale geliyor dedi.

Sonra her şey bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanda oldu.

Bütün tepe kuvvetli bir deprem oluyormuşcasına sarsılmaya başladı. Sarsıntı o kadar fazlaydı ki ayakta olan Viggo yere düştü. Karlar bir çığ halinde aşağıya doğru kayıyordu. Birbirlerini kaybetmemek için elele tutuştular.

Birden güneşten daha parlak bir ışık yanıp söndü. Karanlığa alışmış gözlerini adamakıllı rahatsız etmişti

bu ışık. Gözlerini bir müddet elleriyle kapamak zorunda kaldılar.

Sonra bir sıcaklık kapladığı ortalığı. Sıcak hava yüzlerini yakıyor, etraftaki karları eritiyordu. Koca tepede hiç yağmamışcasına kar kalmamıştır. Tepenin zirvesinden buhar çıkıyor bulut gibi etrafa dağılıyordu.

Solo:

— Bakın! diye bütün gücüyle bağırды.

Bu arada tepenin üstü sessizce iki yana açılmış, Uçan daire yavaş yavaş yukarı doğru yükseliyordu. Bir kaç saniye diklemesine yükseldikten sonra jet uçaklarından daha hızlı bir şekilde deniz istikametine yöneldi.

Çok kısa bir zamanda ufukta bir tenis topu büyüklüğünde görülüyordu. Sonra zigzaglar çizmeye bir ileri bir geri gitmeye başladı.

İlyas hayretle:

Tenis topu büyüklüğünde görünen uçan daireden kırmızı kuvvetli bir ışık çıktı. Her taraf gündüz gibi aydınlandı. Havai fişegın havada parçalanması gibi uçan dairede parçalanıyordu. Parlak ışıktan sütunlar meydana geldi. Atom bombası atılınca meydana gelen mantar biçiminde ki buluta benzer bir bulut meydana geldi.

Sonra ışık gittikçe hafifliyerek yok oldu, etrafı karanlık kapladı. Deminki olaydan iz kalmamıştı.

Viggo yavaşça:

— Elveda Garbridge dedi.

İlyas:

— Eğer uçan dairedeki adam Garbridge ise çukurda olan adam kimdi?

— O kadar meraklı olma dostum onu da yarın sabah öğreniriz, şimdi beni takip edinde eve dönelim diyen Viggo ağır ağır aşağıya doğru yürümeye başladı.

Güneş doğarken Viggo'nun arabası ile son defa madene gidiyorlardı. Hafif bir sis tabakasının arkasından güneşin ilk ışıkları geliyordu.

Viggo:

— Bu gün çok güzel bir gün olacak dedi.

Otomobili, tahrip edilmiş olan bekçi kulubesinin yanına bırakarak yürümeğe başladılar.

— Burası o kadar çok hayata mal oldu ki artık bu işi kesin bir sonuca bağlamak gerek dedi Viggo.

Solo:

— Merak etme burayı artık sapık gayelerle kullanılmasına imkân vermeyecek hale getiririz dedi.

Akşamki yere tırmanmak on dakika sürdü. Adam hâlâ yüzükoyun yatıyordu. Sirtında kürk gocuk başında kürk şapka vardı. irtında da iki kurşun deliği vardı. Çıkan kan donmuş kaskatı kesilmişti.

Solo:

— Anlaşıldı Mercedesde vurulan adam buymuş dedi.

— Fakat kim bu? Albaya benzemiyor.

Viggo:

— Durun şimdi anlarınız dedi ve çukura atladı. Yüzü koyun yatan adamı çevirdi. Donmuş vucut kolaylıkla kü-tük gibi döndü.

— Garbridge değil bu.

— Evet bu adam eski eve baskın yaptığımız zaman oradaydı ve elimizden kaçmıştı dedi İlyya.

Solo cebinden mendilini çıkarıp adamın yüzüne ört-tü:

— Zavallı adam. Garbridge'i kurtarmak için harca-dılar onu. Demek Albay kaçınca bu adamın yanına gitti. Birlikte kaçmaya başladılar. Sonra albay onu arkada bıraktı, biz onu Garbridge sanıp peşine düştük. Bu arada

serbest kalan Garbridge buraya rahatlıkla geldi. Uçan daireyle kaçmak istiyordu ama talihi yaver gitmedi, havada arızalanan uçan daire parçalandı ve... malûm Albay da ortalıktan kalkmış oldu, dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Solo Royal otelinin onaltınca katından aşağıya baktı. Cadde bomboş olmasına rağmen trafik ışıkları bir kırılmayı bir yeşil yanmakta devam ediyordu.

— Saat biri çeyrek geçiyor dedi, ama sabah değil de akşam üzeri sabaha karşı olsa burası daha canlı olurdu.

— Noel akşamı başka türlü olamaz ki dedi İlyya, herkes şimdi kilisededir. Saat beşte çıkarlar. Sonra evde neşe ile yemeklerini yerler. Hindi, tavuk veya kaz... içini doldurup fırına vermişlerdir. Evin hanımı bütün marifetini bu akşam gösterir. Dostlar akrabalar davet edilir yemeğe.

Yemekten sonra herkes birbirine hediye verir, şarkı söyleyip oyunlar oynarlar. Noel akşamları sıcak bir yuvada böyle geçer.

— Evet ailenin yanındaysan senin söylediğin gibi olur, ama bizim gibi gurbet elde olanlar ne yaparlar? Aç radyoyu, garsona bir şeyler söyle içelim. Bir kaç kadeh sonra belki efkârımız dağılır, dedi Solo. Masaya gidip gazetelere tekrar baktı. «Dün geceki esrarengiz olay» «Kayıp Sputnik teorisi» «Meteormuydu?» diyen manşetleri yüksek sesle okudu.

— Hiç olmasa halka Noel gecesi konuşacak enterasan bir mevzu bulduk diyerek kanepeye uzandı gözlerini kapadı.

— Ya buna ne dersin, diyerek İlyya bir gazete okumaya başladı:

— «Dün geceki nükleer bir patlama mıydı?»

— «Hayır, patlama nükleer değildi XX 13 bürosundaki mütehassıslara göre patlama radyoaktivite meydana getirmemiş. Atom bombası denemelerinin yarattığı radyoaktivite kadar bile ölçülmemiş. İnfilâkın ne olduğu meşhur.

Solo'nun gözü kapı tokmağına gitti. Tokmak yavaş yavaş dönüyordu. İkiside tabancalarını çekip kanepeyi siper aldılar.

Kapı açıldı.

Bir kaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra odayı kahkahalar kapladı. Solo ve İlyla katıla katıla gülüyordu.

Bu sefer dışardan gelen şaşırmıştı. U.N.C.L.E.'in iki ünlü ajanı bir kanepenin arkasında ellerinde tabanca kahkahalarla gülüyordu. Onların halini görünce davetsiz misafir de gülmeye başladı.

Gelen Karen'di Şahane bir kokteyl elbisesi giymiş üzerine kürk bir etol almıştı. Tamamiyle sıhhatli ve neşeli görünüyordu.

Ana okulunda geçen günden hatıra olarak elinde demir bir baston taşıyordu. İki adamın bastona baktıklarını görünce:

— Kansas olayındaki bastonumu hatırladınız değil mi? dedi ve acı acı güldü. O zamanki bastonum hem ateş ediyor hem de resim çekiyordu ama busadece beni ayakta tutmaya yarıyan bir şey. Şimdilik başka türlü yürüyemiyorum.

Karen'in arkasından Gütte girdi içeri. O da simli işlemeli birgece elbisesi giymişti.

— Aman ne misafirperverlik! Hem elinizde tabanca ile karşılıyorsunuz hemde içki ikram etmiyorsunuz dedi.

İllya içki hazırlamaya koyuldu.

— Niye buradayız biliyor musunuz? Doktorlar Karen'in kalkmasına izin verdiler. Böyle bir akşam hiç hastahane de geçirilir mi? Gidip onu aldım. Sizin de bu gece yalnız olacağınızı düşündük ve birlikte yemek yemeğe karar verdik.

— Çok güzel, ama sizin ailelerinizle birlikte olmanız gerekmez mi?

— Bizimaimemiz U.N.C.L.E. dedi Gütte.

— Peki nerede yiyeceğiz? Benim bildiğim güzel bir yer var oraya gidelim veya bizim otelin lokantasında yiyelim, dedi İllya.

— Burada otelde mi? dedi Gütte hayretle. «Öyle şey olur mu, biz bütün gün bunun için mi çalıştık. Doğru bile.

bizim oraya gidiyoruz. Sorensen masayı hazırlamıştır

— Sorensen'de mi orada?

— O da bekâr, onu da yalnız bırakamazdık hep beraber olmalıyız diye düşündük dedi Gütte.

— Lise ile onu yalnız bırakmamız iyi oldu, çabuk kaynaşırlar diye Karen güldü.

— Lise bizim alt katta oturan ressam bir kız. Ailesi burada yok onu da çağırdık. Böylece ikisi de bekârlıktan kurtulacaklar.

Apartmanın merdivenlerinden Solo ve İllya ellerini birbirine kenetleyerek Karen'i üstüne oturttilar:

— Bak sana taht yaptık diyerek şakayla yukarı çıkardılar.

Onları Sorensen karşıladı. Hayatından memnun olduğu her halinden belliydi.

— Gütte darıldım sana böyle cici bir arkadaşın varmış da beni niye daha evvel tanıştırmadın? Hem çok karamat hamde — durdu. Gülerek elini Lise'ye uzattı. Ona sarılarak,

— Hem de onun yanında insan hiç sıkılmıyor çok hoş vakit geçiriyor dedi, gözünü kırttı.

Hemen sofraya oturdular. Yemekler hakikaten en-festi.

— Piring çorbası yaptık ve içine bir tane badem koyduk. Bu eski bir Danimarka adetidir. Umumiyetle çocuklu ailelerde yapılır. Bademi bulan ortaya konan hediyeyi kazanır ve ekseriya ailenin en küçük çocuğunun tabağından çıkar badem.

İllya başını sallayarak:

— Biliyorum, o çeşit oyunları bizde oynardık.

Neşe içinde yemeklerini bitirdiler. Sonra elektiriği söndürüp bir tane mum yaktılar. Pikaba yavaş parçalar koyup dansa başladılar. Karen elinde bastonu ile dans ediyor, daha doğrusu İllya'ya sarılarak yürüyordu.

Karen:

— Mr. Waverly bu halimizi görse bu lâubaliliği hoş görmezdi, dedi ve kadehini kaldırarak.

— Mr. Waverly'nin şerefine diye içti.

Solo:

— Aman ondan bahsetme, yine bir iş verinde bu akşamın tadını kaçırır dedi ve Karen'i susturdu.

— Gel Solo öbür odadaki plâkları da alalım dedi Gütte ve ikisi kapanan kapının arkasında kayboldular.

Mum sönmek üzere idi. Karen kalktı yeni bir mum yaktı, tam bu sırada çalan telefonun sesiyle yerinden sıçradı.

Açtı. Karşısında çok iyi tanıdığı bir ses konuşuyordu.

— Evet... evet ... burada... peki çağırayım. Ahizeyi eliyle kapatarak İllya'ya «Mr. Waverly dedi. Sonra kapıya gidip seslendi:

— Solo, Mr. Waverly telefonda. Hemen seninle konuşmak istiyor... S O N

KOPENHAG OLAYI

JOHN ORAN

BASAK YAYINEVİ DEDEKTİF ROMANLARI SERİSİ

1. DIŞI AVCILARI	Mickey SPİLLANE
2. DEHŞET PASAPORTU	James LEASOR
3. İKİNCİ DARBE	Mickey SPİLLANE
4. KİYASIYA	Mickey SPİLLANE
5. VUR EMRİ	James MUNRO
6. AKREP TUZAĞI	Victor CANNING
7. CASUS POSTU	Adam HALL
8. DARBE DARBEYE	Mickey SPİLLANE
9. KADIN AVCILARI	Mickey SPİLLANE
10. KİRALIK AJAN	Gavin LYALL
11. ÖLÜMLE OYUN	Matt HELM
12. SON ÇİĞLİK	Edvard RONNS
13. KAÇAKÇILAR	Adams CLEVE
14. CANİLER UYUMAZ	Mickey SPİLLANE (2.BASKI)
15. CEHENNEME 3 BİLET	Joseph MİLTON
16. KAN DALGASI	Dashiel HAMMETT
17. SİNGAPUR CASUSU	Jean BRUCE
18. ÖLÜLER ve MAHKÜMLAR	W.Howard BAKER
19. BELÂLILAR ŞEHİRİ	Raymond CHANDLER
20. CİNAYETTEN CİNAYETE	Day KEENE
21. HİLELİ TUZAK	Poll THOMAS
22. SOYUNAN CASUS	Jean BRUCE
23. CİNAYET ÇETESİ	Gerard De VILLIERS

Fiyatı 5 liradır